CODIN MATICIUC

CONSUMATORUL DE SUFLETE

Strada Ficțiunii

Lista lui Alex. Ștefănescu

Codin Bogdan Maticiuc

Consumatorul de suflete

Prefață de Alex. Ștefănescu

ALLFA
2014

Strada Ficțiunii

EDITURA ALLFA

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

CONSUMATORUL DE SUFLETE
Codin Bogdan Maticiuc

Copyright © 2014 Editura ALLFA

ISBN ePub: 978-973-724-908-1
ISBN PDF: 978-973-724-909-8
ISBN Print: 978-973-724-900-5

Redactare: Elena Georgescu
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Next Advertising

Editura ALLFA
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512, București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

CODIN BOGDAN MATICIUC

Codin Bogdan Maticiuc s-a născut în 5 octombrie 1980, are studii de drept și se ocupă de afaceri imobiliare. În 2013 și-a înființat propria companie de producție de film, Watch Me Productions, și în același an a produs primul film: *Déjà Vu*, în regia lui Dan Chișu. De asemenea, este coproducătorul filmelor *București Non-Stop* (2014) și *YouTube Bazar* (2015). ***Consumatorul de suflete*** (Editura ALLFA, 2014) reprezintă debutul său editorial.

Vocea autorului

„Scriu mai mult pe Blackberry (ăsta fiind și motivul pentru care rezist intrării iPhone-ului în viața mea). N-am crezut că rândurile mele vor vedea vreodată tiparul, dar am fost încurajat de câteva persoane dragi mie și apoi de criticul literar Alex. Ștefănescu, după ce, cu un curaj nebunesc, i-am trimis manuscrisul. Sătul de exploatarea vampirului de către americani, m-am hotărât să-l aduc în patria lui. Sunt convins că meleagurile noastre îi priesc mult mai mult decât cele hollywoodiene.“

Un scriitor sub acoperire

Cine este Codin Maticiuc?

Nu știu.

Printre sutele de texte scrise de necunoscuți (pe care le primesc prin e-mail, prin poșta tradițională, prin diverși intermediari sau de la autorii înșiși) mi-a sosit într-o bună zi din primăvara anului 2014, ca attachment la un mesaj, un scurt roman intitulat *Vampirul*. (Da, acesta a fost primul titlu al romanului de față.) Mesajul venea din partea lui Tudor Călin Zarojanu, iar romanul aparținea unui tânăr cu o identitate încă nedivulgată. Tudor Călin Zarojanu, scriitor și publicist iubit de cititori, căruia i-am urmărit evoluția încă de la începutul-începutului, când încă nu auzise nimeni de el, mă ruga, în mesaj, să citesc textul atașat, scris de un cunoscut al lui, și să-l evaluez cu maximă obiectivitate, fără să-l favorizez în vreun fel.

Am crezut în mod greșit că prietenul meu vrea să... scape de un începător insistent și agasant și că s-a gândit să se folosească în acest scop de autoritatea mea de critic literar. Ideea că ar fi vorba de un autor fără valoare mi-a fost indusă și de titlul romanului. Eu, când aud (sau citesc) cuvântul „vampir“, îmi vine să scot pistolul, exasperat de o întreagă literatură cu vampiri produsă în ultimii ani pe bandă rulantă pentru delectarea unor cititori cu tatuaje pe mâini și gumă de mestecat în gură. „Jos cărțile cu vampiri!“ mi-am spus înainte de a începe

lectura. Dar după ce am citit primele pagini, am tresărit. Cuvântul „vampir“ este folosit de autor la figurat, pentru a-și caracteriza sarcastic propria condiție, de don Juan al vremii noastre:

„Da, ne hrănim cu sânge. Dar și cu lacrimi, dramă, tragedie sau pur și simplu cu suferința pe care o provocăm celuilalt sex. Cât despre supt... doar energie.“

„Cu lumina zilei nu avem o problemă, doar că nu ne place. Găsim noaptea fermecătoare, misterioasă și preferabilă. Victimele noastre devin mult mai vulnerabile după apusul soarelui.“

„M-am hrănit până acum cu câteva sute de suflete. La multe dintre ele mă adap și acum. Ca și la al tău. Nu am nici o regulă, atunci când îmi e foame. De regulă, prefer delicatesele. Ele sunt pentru mine rezultatele unor vânători grele. Ador «țintele» dificile, iubito. Inabordabilele astea trebuie îngenuncheate fără milă. E anevoios. E sublim. Adevărate trufandale pentru noi. Atunci când ele cad – și, într-un final, toate o fac –, se prăbușesc de pe înaltul lor piedestal până jos de tot. Nu se mai ridică niciodată. They never see it coming! E un spectacol magnific. Magnifique!!“

Genul acesta de literatură-autoflagelare nu l-am mai întâlnit în spațiul culturii noastre de multă vreme. Și nu este vorba de o umilință creștină, ci de o severitate trufașă a autorului cu el însuși, de plăcerea plină de cruzime de a sfida morala omului obișnuit. „Sunt mândru de faptul că mă disprețuiesc!“ spune naratorul în subtext. El practică un strip-tease bărbătesc, dezbrăcându-se nu de haine, ci de protectoarea ipocrizie, care a ajuns să facă parte din ființa noastră. Renunțarea la ea seamănă cu o jupuire de viu.

Scriitorii români, chiar și cei valoroși, sunt narcisiști și au grijă de imaginea lor publică. Un cunoscut prozator își enumeră

succesele la femei, dintre care unele îl roagă – pretinde el – să le despovăreze de virginitate. Un cunoscut filosof, evocându-și adolescența, ne dă asigurări că la acea vârstă nu s-a masturbat niciodată!

În textul pe care m-a rugat Tudor Călin Zarojanu să-l citesc (și pe care îl aveți și dumneavoastră acum în față, stimați cititori, sub formă de carte) nu există asemenea cosmetizări ale eului. Autorul merge cu sinceritatea până foarte departe, reușind chiar să facă să ne simțim vinovați că asistăm la ceva interzis. Dar și să ne trezească o curiozitate insațiabilă. Este vorba, bineînțeles, de o sinceritate construită literar, nu de una frustă, de o experiență artistică atent gândită, nu de o confesiune lacrimogenă din categoria celor pe care le putem auzi într-un restaurant. Totodată, nu putem dovedi că autorul vorbește despre sine (deși știm că despre sine vorbește). Regula jocului este să considerăm că el a creat un personaj care își descrie propria viață, într-o suită de scrisori adresate uneia dintre multele lui iubite (probabil adevăratei lui iubite).

Am să revin asupra noutății explozive pe care o aduce această carte în literatura română de azi. Deocamdată, să povestesc cum am reacționat după ce am citit-o. I-am trimis un e-mail prietenului meu și – crezând greșit, în continuare, că el așteaptă din partea mea un verdict prin care să-l descurajez pe necunoscut – am scris în acel mesaj ceva de genul „Iartă-mă că te dezamăgesc, dar romanul este foarte-foarte bun!“. Spre surpriza mea, destinatarul mesajului s-a bucurat din toată inima și mi-a mărturisit că în așteptarea răspunsului meu s-a aflat într-o situație delicată, nevrând să încerce în niciun fel să mă influențeze. De ce? Pentru că autorul romanului este chiar nepotul său (de soră), Codin Maticiuc.

Codin Maticiuc?! Parcă mai auzisem acest nume. Am căutat pe Google și mi s-a confirmat că tânărul este un unul dintre

protagoniștii vieții mondene de la noi, fiul unui cunoscut om de afaceri. Relatările despre faptele lui, prezente în toate revistele *glossy*, fac parte din epopeea eroi-comică a protipendadei bucureștene de azi. Localuri „de fițe“, mașini „bengoase“, aventuri amoroase cu „vedete ale show-biz-ului“ – aceasta este lumea, complet necunoscută de mine, din care descinde originalul scriitor.

L-am avertizat, atunci când am avut prilejul să stau de vorbă cu el, că literatura nu este o jucărie pentru un băiat de bani gata. Că trebuie să i te devotezi, să-i acorzi exclusivitate și să crezi în ea ca într-o religie, toată viața. I-am dat exemplul meu. Încă de pe vremea când eram adolescent, pe pereții din camera mea erau lipite nu postere cu actrițe sau cu fotbaliști, ci fotografii cu scriitori. Codin Maticiuc m-a contrazis laconic, explicându-mi că este el însuși un om de afaceri, și nu un tânăr răsfățat de părinți. Cât privește camera mea din adolescență... Fără prea multe cuvinte, tânărul m-a urcat într-o mașină – roșie, decapotabilă, de două locuri, în care am intrat cu greu, neavând silueta blondelor instalate de obicei pe scaunul din dreapta – și m-a dus cu o viteză care depășea imaginația agenților de circulație la el acasă. În living mi-a arătat un perete imens acoperit cu... manuscrisele înrămate (manuscrise originale, nu xeroxuri) ale unor mari scriitori: Alexandre Dumas, Ion Creangă, Nichita Stănescu și alții. Le priveam vrăjit. Aveam în față varianta de lux a camerei mele din adolescență. Mare iubitor de literatură, tânărul achiziționase manuscrisele la licitații din România și din străinătate.

Codin Maticiuc rămâne pentru mine un personaj enigmatic. Are o viață dublă, triplă, multiplă, îmi este imposibil să-l înțeleg. Dar despre romanul său știu sigur că este valoros și că nu seamănă cu nimic din ce s-a scris la noi până acum. Este adevărat, în ultima vreme au început să apară cărți de proză ale

unor autori cu totul dezinhibați, în special ale unor autoare, ca Alina Nedelea, Claudia Golea, Cristina Nemerovschi sau Lorena Lupu. Lorena Lupu s-a remarcat chiar printr-o carte, *Dona Juana,* căreia i s-ar fi potrivit și titlul *Vampira.*

Dar Codin Maticiuc este imediat recognoscibil prin stilul său decis-bărbătesc și printr-un patetism de om puternic, dar vulnerabil afectiv, ca *Marele Gatsby*, al lui F. Scott Fitzgerald. Naratorul romanului, care este autorul însuși sau un alter-ego al său, folosește cuvinte licențioase dintr-un fel de furie lingvistică, exhibându-și lipsa de curtoazie față de cititor. Tot el descrie fugitiv cele mai exotice locuri de pe planetă – plaje, cluburi, cazinouri, baruri de noapte – pe care le frecventează în căutare de victime pentru actele sale de vampirism sufletesc.

Ni se oferă un spectacol pitoresc și captivant, o panoramă a cosmopolitismului, care ne cucerește. Ne întrebăm dacă nu cumva autorul este un scriitor sub acoperire, infiltrat în lumea milionarilor dornici de petreceri excentrice. Prea știe să vadă ceea ce pentru alții trece neobservat. Prea știe să descrie expresiv personaje și situații greu de descris.

Și, mai ales, prea se simte vinovat de provocarea unor suferințe chiar în clipa când declară că își procură o plăcere perversă provocându-le. Îl vedem, parcă, pe Satana lepădându-se de Satana! Din această autonegare provine dramatismul întregii narațiuni.

Alex. Ștefănescu

În memoria lui Dan Fischer

Introducere

Am scris „introducere“, dar trebuia să scriu „avertisment“. Avertisment: nu citi această mizerie. Rămâi în lumea ta ordonată, plătește-ți facturile, spală-te pe dinți, cumpără apă plată, setează-ți alarma, răspunde la salut, pune benzină, iubește-ți aproapele. Nu intra în dezordinea mea de care îmi este atât de sete și pentru care sunt adeseori dojenit de civili. Nu citi despre lumea mea, pentru că te aștepți să fie nu știu câte nuanțe de gri, cum ai citit tu în volumele alea groase pentru tineri retardați, iar eu îți vorbesc despre alb și negru. Nu trebuie să descoperi adorația pentru negru, pentru că n-o să știi ce să faci cu ea și o să îngroși rândul muritorilor care-și primesc doar alb și se sting visând la curcubeie.

Am scris „introducere“, deși nu știu în ce. Mi-aș dori să citească cineva cumva, să-ncerce să înțeleagă ceva. O editură să publice o carte mică și neagră, care să zacă pe un raft, într-un colț, să adune praful. Sunt convins că nu va fi răsfoită decât de cel care... În fine, nu se va întâmpla asta în veci. Presupunând, prin absurd, că se va întâmpla, aș vrea ca prefața să fie scrisă de Beigbeder, pe care l-am cunoscut la Cannes și „bea frumos“. Sau de Marquez. Dacă nu murea, se potrivea perfect în peisaj, dată fiind demența senilă cu care fusese diagnosticat în 2012. N-ar fi agreat deloc stilul meu, însă pe el l-ar fi adulat toți. Da, ăsta ar fi motivul pentru care vă spun de pe-acum: sunt complet

superficial.

Am scris „introducere“, deși vă previn: sunt, repet, su-per-fi-ci-al și ador plăcerile vinovate, dar simple. Ador Coca-Cola rece, țâțele mari, sexul neprotejat, perechea de Ași, vinul scump, petrecerile pe plajă, Nutella pe pâine, jocurile video, shoturile cu gheață pisată, banii cash, bancurile porcoase și iahturile cu flybridge. Am fizicul unui om ale cărui sfaturi de viață nu sunt de urmat, la dracu', nici măcar nu sunt bune de contraexemplu, pur și simplu sunt insignifiante – la fel ca existența individului însuși în lanțul trofic. Sunt autist, pesemne... N-am dus niciodată nimic până la capăt, nici măcar propriul șir al gândurilor, adesea violent conturbat de o pereche de craci pe cinste. (Exagerez, desigur: orice pereche de craci de femeie, cu fustă sau pantaloni mulați, m-a dat peste cap oricând!) Sunt cel mai mare ipocrit în viață: sunt fan declarat Megan Fox, dar mă masturbez la Pamela Anderson, comand lobster umplut cu ciuperci în smântână la restaurante scumpe doar ca să mă pot îndopa cu cea mai bună pâine cu unt din oraș oferită ca aperitiv, mă erijez într-un connaisseur al filmelor de artă, dar visez doar replici din *Armă Mortală* 1, 2, 3 și *Răzbunarea*, mă afișez des la vernisajele de artă, cu toate că pereții casei mele nu sunt ticsiți decât cu obiecte de *memorabilia* și postere cu filme vechi.

Am scris „introducere“, deși am visat mereu să scriu:

ACEST TEXT
ESTE UN PAMFLET
ȘI TREBUIE TRATAT CA ATARE.

Și, bineînțeles:

ORICE ASEMĂNARE
CU PERSONAJE ȘI FAPTE REALE
ESTE PUR ÎNTÂMPLĂTOARE.

Și:

CASCADORIILE
SUNT EFECTUATE
DE UN PERSONAJ IMAGINAR.
NU ÎNCERCAȚI ASTA ACASĂ!

Ba chiar și:

NICIUN ANIMAL
NU A FOST RĂNIT
ÎN PROCESUL
DE CREAȚIE.

Am scris „introducere“, deși puteam scrie la fel de bine și „încheiere“, pentru că sunt convins că nu va începe nimeni să citească așa o aberație.

E cald, deși e februarie... E Miami. M-am hotărât să-ți scriu o scrisoare (sau mai multe). Un text care să te facă să deschizi ușa și să fugi cât te țin picioarele. O să presar totul cu fragmente din blestematul ăsta de jurnal pe care-l țin, pentru ca, în cazul în care ușa nu se deschide, să sari prin geam. E ultima urmă de omenie pe care o mai am. Ultima frântură de normalitate. Dragoste sau bunătate n-o pot numi, fiindcă nu cred că am trăit vreodată asemenea sentimente. Ajung cătrănit, mișcându-mă cu greu, pe asfaltul încins de pe Collins, până la hotel, la Delano. Istoria lui e legată, din cele mai vechi timpuri și până azi, de Madonna și Chris Paciello. (Nu mă-ntreba și tu, păpușă, cine-i ăsta! Dă un google...) Urc în apartament, ies pe balcon. Ascult oceanul. Strănut puternic. O cioară drogată de pe o străduță lăturalnică strigă: Bless u! Cine? Dumnezeu?? Sorry, buddy, lucrez pentru concurență. Dar să revenim. Hai să mă apuc să-ți scriu epistola cu pricina. Poate ai să înțelegi și tu ceva în sfârșit, cretino! Dar să nu ne grăbim. Unde eram?! Ah, da, scrisoarea. Uite-o:

Scrisoarea I

Iubita mea,

Nu știu dacă e bine că-ți scriu aceste rânduri, dar o fac pentru ca tu să-nțelegi câte ceva despre mine și natura mea, și poate, astfel, să te poți desprinde mai ușor...

Să începem: sunt un vampir. Chiar sunt. Știu că am pus punct acolo unde trebuia să fie un semn de exclamare, dar e chiar un fapt banal; numai că vă e necunoscut vouă, civililor, muritorilor. Când spun *muritorilor* nu înseamnă că noi nu suntem la fel; ba chiar dimpotrivă. Am să-ți explic și, făcând asta, am să dărâm o dată pentru totdeauna legendele create în jurul nostru.

Nu suntem nemuritori. Ne naștem și murim la fel ca toată lumea, poate chiar mai repede, ținând cont de stilul nostru de viață (tu-l știi pe al meu). Ar mai fi și faptul că trăim o mie de vieți într-una. Și, dacă nici asta nu e totuna cu nemurirea, nu știu cu ce altceva ar mai putea semăna! Da, ne hrănim cu sânge. Dar și cu lacrimi, dramă, tragedie sau pur și simplu cu suferința pe care o provocăm celuilalt sex. Cât despre supt... doar energie.

În iunie, la 4.45 am se crapă de ziuă. Noaptea, adorata mea,

se destramă. Întunericul fuge din calea luminii. E luni spre marți și am vânat întreaga noapte. Mă retrag spre casă cât străzile sunt încă frumoase, neaglomerate și scăldate doar în lumină artificială. În curând se trezesc civilii și pornesc în viața lor ordinară. Furnicarul de muritori o să invadeze asfaltul. Asta mă oripilează. Prefer să nu-i văd. Ceva e în neregulă cu lumea de azi, și culmea e că nu din vina noastră, slujbașii întunericului, vampirii, vârcolacii, vrăjitorii sau alte creaturi nocturne...

Victimele mele sunt delicioase. Cu atât mai mult cu cât se cred invincibile ori irezistibile... Avocate, doctorițe, bancherițe, actrițe. Au sentimente într-atât de umane, încât aproape îmi provoacă milă. Am zis aproape. *După ce mizeriile se predau, mă scald bucuros în sângele lor cald, pe care de câteva ori îl consum cu gheață multă, ca să nu mi se aplece. Vă detest, muritori libidinoși. Și, nu vă îngrijorați, copiii nopții au tot timpul din lume. Voi, nu.*

Dar să reiau. Suntem relativ puțini. Câteva sute în toată lumea. Și mulți *wanna be*. În România erau patru și acum suntem cinci, cel puțin așa știu eu. Ne recunoaștem între noi, dar nu socializăm excesiv și nu creăm alianțe (poate doar în cazuri extreme, dar eu nu le-am întâlnit până acum). N-avem nicio legătură cu Vlad Țepeș, nici cu taică-său, Vlad Dracul, sau cu bunicul, Mircea. Dacă vreunul dintre cei trei a fost sau nu vampir, n-am de unde să știu. Există prea puține scrieri pe această temă.

Cu lumina zilei nu avem o problemă, doar că nu ne place. Găsim noaptea fermecătoare, misterioasă și preferabilă. Victimele noastre devin mult mai vulnerabile după apusul soarelui.

Fericiți cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăția Cerurilor... Mi-e dor de asta câteodată. E partea proastă a omnipotenței, a nemuririi. Mi-e dor să fiu naiv, să cred. Că ea mă sună și mă iubește. Și, în consecință, să aștept, să sper și să iubesc. Fericiți cei ce ascultă muzica și o trag cu nesaț în piept fără să le pese cum a fost compusă. Binecuvântați cei ce privesc un film fără să-și imagineze duble, cadre și bugete. Norocoși admiratorii picturii clasice care n-au cunoștință de tehnici, combinații de culori și proveniența ultimului fir de păr din pensulă... Mi-e dor câteodată să aștept, să sper, să visez. Stau singur, lângă piscină. În casă mă așteaptă o fată cu sufletul pe jumătate gol. Am să-i îngurgitez și cealaltă jumătate. Asta e OK. Măcar n-am să mă culc flămând. O actriță îmi scrie și mă întreabă despre suflete. Să fi simțit ceva?! Naah... Îi spun că interconectarea se poate face doar pe întuneric și liniște deplină, pentru a se realiza transferul nepreturbat de suflete. Mă crede, idioata, și îmi trimite sms după sms... O chem în mare taină. Înainte de asta mă grăbesc s-o consum pe cea din casă. Și e doar marți...

Doar ca să fie clar: nu avem vreo problemă cu credința și simbolurile (grafice sau de altă natură). Aparținem religiei în care ne-am născut și am fost botezați. Aparținem tuturor cultelor, așa cum suntem și de toate culorile. Fiecare are propria teorie legată de felul în care își împacă natura machiavelică cu credința. Binele și răul coexistă din cele mai vechi timpuri. Port mândru crucea la gât, încheietură sau deget, și, ori de câte ori am ocazia, fac semnul ei. Am destinul meu și sunt convins de asta: poate că am fost lăsat pe Pământ să fac

rău doar pentru ca binele să poată ieși în evidență, să fie just apreciat. Am locul meu în lume și în rânduiala lăsată de Dumnezeu, Allah sau Buddha. (Nu spunea cel din urmă că trebuie să existe răul pentru ca binele să-și impună asupra lui puritatea?)

Beau de miercuri. Îmi propun să mă opresc, dar mi se face o sete de nestăvilit. Vânez din club în club și refuz îndărătnic mesele care mi se oferă de către diverși patroni sau manageri. Beau la bar, la baie, la garderobă, beau cu ea, deși ea nu bea, beau singur, beau cu fata care bagă shoturi la bar, cu un chelner, cu fata mea și cu orice necunoscut. Ele par și mai mișto, deși știu că asta e fals. Îi scriu uneia din listă. Mă așteaptă. Un cartier rău famat în care încă persistă amintirea unei bătăi pe care mi-am luat-o în adolescență de la un grup întreg, de vreo patruzeci de tipi. Mă duc oricum. Curul ei senzațional poate porni războaie chimice și atomice. E în mare parte acoperită de tatuaje, și asta mă excită nespus. La fata asta mă adap de ceva vreme. Și-am s-o mai fac...

Armele pe care le folosim în coruperea zilnică a sufletelor sunt atuurile noastre. Atât cele cu care ne naștem, cât, mai ales, cele pe care le dobândim în timpul vieții și pe care le ascuțim cu fiecare ocazie pe care o avem. Experiența acumulată ne permite să înlocuim frumusețea cu simțul umorului, bogăția cu siguranța de sine.

Uneori totul stă în detalii. Victima trebuie examinată în cele mai mici amănunte. Cu cât sunt observațiile mai fine, cu atât sunt mai de ajutor pentru a-i putea controla mintea și apoi sufletul. Orice gest, oricât de insignifiant ar părea, poate face diferența între victoria totală și înfrângerea amară. Într-o noapte de primăvară mi-am dat seama cât de mult îmi perfecționasem această artă. Am fost surprins. Mergeam spre casa unei superbe domnișoare ca să o aduc la mine. Mai făcusem drumul cu ea, dar am intrat în panică, fiindcă nu-l mai recunoșteam. Se pare că niciodată nu fusesem atent decât la ea. Fuck! Oare am greșit drumul? Strada semăna, dar era aceeași?! Nu mai vedeam pe unde merg, eram inundat de amintirea ei. Îmi zâmbea din dreapta, cum îmi zâmbește numai mie, iar fața i se lumina de la reclama supermarketului. Ah, da, sunt bine. Treizeci de secunde mai târziu ea își făcuse semnul crucii. Biserică? Da. Uite-o la dreapta. De acum parcă e drept. Trecerea de pietoni în fața căreia îmi pusese mâna pe umăr ca să feresc un cățel care traversa în fața noastră. Sunt bine! Trebuie să întorc undeva... După refugiul de tramvai. Tramvaiul oprise în stație, făcând-o să tresară. Gata. SUNT BINE. Ea a coborât. Tulburătoare…

În vânătoarea cotidiană tehnologia are, de ceva vreme, un rol extrem de important. Parcă tot ce apare e menit să ne ușureze nouă procesul de hrănire. Cu toții avem cont pe facebook, instagram și twitter, tastăm cu viteză pe bbm și suntem dependenți de google.

Trăim în era vitezei, a cailor putere tunați, a internetului performant, a speed datingului, a tastatului cu repeziciune pe

mobile.

Și a prescurtărilor. În plm, băieții old school k mine abia se mai descurcă. TI, LMA, FU, Lu2. Băieții normali sunt STR8 și înainte e B4 desigur. FU 2 4 all u r!! Asta e doar începutul pentru română și engleză. Tkp pas frero stp, la langue de Voltaire est défoncée aussi. A+ (LOL & Lmao)

M-am hrănit până acum cu câteva sute de suflete. La multe dintre ele încă mă mai adap. Chiar și acum. Ca și la al tău. Dacă mi-e foame, nu am nicio regulă. De obicei prefer delicatesele. Rezultatele unor vânători grele. Ador țintele dificile, iubito. Inabordabilele astea trebuie îngenuncheate fără milă. E anevoios. E sublim. Adevărate trufandale pentru noi. Atunci când cad – și, într-un final, toate o fac –, se prăbușesc de pe înaltul lor piedestal până jos de tot. Nu se mai ridică niciodată. They never see it coming! E un spectacol magnific. *Magnifique!!*

În aceeași săptămână ajung de la Zürich la Kiev, parcă special să observ discrepanțele dintre oameni și cât de diferită trebuie să fie și abordarea lor. De la băieții old money care se plimbă pe Bahnhoff Strasse cu Patekul moștenit de la vreun bunic și pantofii un pic prea purtați la delicioșii parveniți din lobby-ul de la Premier Palace, cu bodyguard la minimum doi metri distanță, neapărat dotați cu borsetă și Gerald Genta din aur Rose. Plus curea de croco. Femeile elvețience visează la aventură. Ucrainencele s-au săturat de prea multă și își doresc siguranța zilei de mâine, măcar. Și unele și altele au nemulțumiri. Așteaptă să le fie îndepărtate. Pot eu să fac asta? Sunt pregătit? Desigur. Poți fi și tu?!? Mă îndoiesc profund. Și, nu, dragule, nu mă

consider superior ție! Dimpotrivă. Ești mai deștept, mai înalt, mai simpatic, mai bogat, mai frumos și mai slab. Doar că eu cu asta mă ocup. Pe când tu… fie ai căcatul ăla de slujbă, fie ai grijă de banii familiei... Penibila ori înălțătoarea ta pasiune, după caz. Nu trebuie să te superi sau să-ți pară rău. Eu rămân cu anonimatul și cu nemurirea, iar tu poți schimba lumea. Și, sincer, poți s-o faci cum vrei. Doar că va fi a mea și eu am s-o fut. Atât. Când tu ești la birou, eu îmi iau micul dejun printr-o cafenea, cu un ochi în jur și cu unul pe facebook. Când iei prânzul cu tac'tu, eu mănânc cu gagica pe care vrei s-o suni diseară, iar când te duci la sală eu cutreier străzile după pradă, vorbind la telefon cu o pizdă de care o să-ți placă la anu', după ce o să ia bacu'. Se prea poate să ne vedem la dinner. Tu zâmbești că mă vezi cu patru care nu sunt cine știe ce. Și eu zâmbesc, pentru că ele sunt scouterițe și avem ședință. În plus, tipa care e cu tine îmi scrie whatsapp după whatsapp. Aproape sigur ieșim în același club, dar asta nu te ajută prea mult: sunt în fața ta și la propriu și la figurat, am fost aici și ieri, când tu nu ai putut să ieși. Dacă mergi cu fata acasă, e pentru că n-am mai vrut-o eu. Și asta doar pentru că mi-a dat mă-ta un sms că mă dorește între cracii ei celulitici, dar excitant de primitori și dornici. Mesaj text mi-a dat, nu are bbm sau whatsapp, și asta nu e o figură de stil… Eu sunt vampir, tu ești orice altceva. Tu ești băiatul care a visat să ajungă președinte, iar eu – nebunul care a vrut doar să pocnească o mascotă, oricare... Cine crezi că are mai mari șanse? Deci, vezi, nu sunt mai bun, n-ai de ce să te superi! Cu asta mă ocup. Don't hate the player. Hate the game.

Să nu-mi uit însă ideea: vedetele, fetele extrem de frumoase, manechinele de succes, femeile cu mulți bani, carieră sau, de ce nu, amândouă la un loc sunt *dish gourmet* pentru semenii mei.

Mâncarea preferată, cel puțin de mine, sunt femeile superbe măritate cu adevărate partide, recunoscute în cercurile

mondene, bărbați prezentabili, inteligenți și înstăriți. Dumnezeule! (Și, crede-mă, nu vreau să îi pomenesc numele prea des, dar aici era nevoie, ca să te fac să pricepi gradul plăcerii mele. O fac iar:) Dumnezeule! Când o dobori pe doamnă în mocirlă și te hrănește totodată și cu suferința soțului...! Ah! Delicios! Dacă mai au și copii, avem un festin în toată regula, demn de curțile regale de odinioară.

O să abordez acum subiectul tău preferat și cuvântul pe care cu mândrie îl afișezi pe buze, atât de des: *dragostea*. Să nu crezi nici măcar o secundă că noi nu iubim, că nu ne-ndrăgostim. Da' de unde! Vampirii sunt romantici prin definiție. Superficiali sunt doar prin alegere. Am fost îndrăgostit de sau chiar am ajuns să iubesc fiecare victimă semnificativă. Dacă nu era 100% autentic, nu reușeam. Deci, da, am fost îndrăgostit de multe, multe ori. Tu ești una. Regula e următoarea: atunci când ești sigur că sufletul ei îți aparține, te retragi subtil sau brusc. (Depinde cum se produce un damage mai mare.) Apoi reapari în viața ei, în diferite perioade (frecvența reapariților variază în funcție de victimă), pentru a te asigura că îți este o sursă stabilă de hrană.

În noaptea în care am cunoscut-o pe ea am coborât treptele iadului, ca să-mi recuperez sufletul cu orice chip. Îl amanetasem de mult, dar voiam să i-l ofer pe o tavă de argint. Eram pregătit să cobor până în centrul Pământului și, doar trei trepte mai târziu, eram deja acolo. Pfff, frumusețe mare, nu cum îmi închipuisem eu! O vreme senzațională. Ca la Capri în iunie... Fără cazane, focuri inutile și chinuri. Iar lumea – lumea era ceva de

vis! Foarte mulți prieteni, diverși oameni cool și nenumărate persoane pe care îmi doream de când mă știu să le cunosc, să le fiu prin preajmă... Femei trăsnet, petreceri fastuoase și mirosuri îmbietoare... Ah, în sfârșit, biroul de reclamații! Mi se dă un formular cu o singură întrebare: Ce doriți? Hmmm... Nu mai știu. Parc-am coborât cu un motiv...

N-am să stau acum să îți dărâm alte mituri legate de noi, unele chiar foarte idioate, cum ar fi ăla cu usturoiul. Inteligența ta ar trebui să se considere profund insultată. Desigur, l-am evitat dintotdeauna, dar strict din motive olfactive. Și nu, iubito, nu există femei-vampir. Nu există nici măcar un feminin al cuvântului unanim acceptat...

Mi-e frig câteodată. Nu știu dacă de vină e sistemul meu imunitar complet ruinat, sângele rece ca gheața care îmi trece prin vene, singurătatea care mă cuprinde sau, pur și simplu, anii pe care îi duc în cârcă. Dar mi-e frig. Sigur o să fie cald în iad, așa că rezist. Atunci mă gândesc la ea. Ca să mă încălzesc. E un pic mai bine acum, baby.

Am să-ți spun însă unde poți găsi mai multe reguli. Ei bine, sunt mascate în cântecele sau scrierile unor colegi celebri. Un mare vampir în viață e Robbie, blamat de întreaga tagmă pentru cuvintele prea puțin ascunse prin cântece. Băiatul în ale cărui vene curge prea multă viață, cel care se pierde și se pregătește să îi spună adio, chiar înainte de-a apuca să se îndrăgostească pe bune. Omul convins că dacă oprește minciuna v-ar putea dezamăgi. Feel, Come Undone, folosește și tu YouTube, nu mă lasa doar pe mine...

UK. Concert Robbie Williams. Take the Crown. Prilej ideal pentru o nouă întâlnire a creaturilor întunericului. Bucureștiul se întâlnește cu Londra, New Yorkul, Parisul și, nu în cele din urmă, cu creația persană de la Teheran. Mandarin Oriental este punctul comun prestabilit. Mă instalez mereu la Mandarin pe Knightsbridge, în care se oglindește prestigiosul Harvey Nichols, și nu pentru că aici am întâlnit-o pe Priscilla Presley cu câțiva ani în urmă, pe vremea când încă se fuma la barul hotelului (ei bine, da, în partea stângă a șemineului), trag mereu la Bellagio în Vegas și nu pentru Ocean's Eleven sau Twelve și nici măcar pentru Thirteen și nu, nu stau la Beverly Wilshire pentru că naveta hotelului e un Rolls Royce... O fac pentru că aici simțurile mele au devenit reale, pentru că aici pot să trăiesc, pentru că aici pot să visez....

Nu demult am întâlnit-o la Londra pe fosta soție, deja bătrână, a regelui Elvis. Stătea afundată într-unul dintre cele două fotolii din fața șemineului central, din holul hotelului... I-am spus Bună seara, cred că mi-a răspuns printr-un zâmbet. Spun cred*, fiindcă botox-ul îi imobiliza fața și doar ochii radiau lumină...*

În fine, am divagat mult de la subiect, să revenim... Ca pretextul să fie evident, jumătate din gașcă nu mai ajunge la concert, preferând să se dezumanizeze în hotel. Eu mă duc, pentru că artistul mă intrigă și îl bănuiesc de ceva mai mult decât

o simplă înclinație către partea neagră. Maddox, apoi... Novikov, Cuckoo (Swallow Street, EVIDENT), The Box și, în fiecare seară, The Beat la final. Simply London. Simply us. În rest, obișnuitele probleme cu poliția, și la fel de banalele sticle de vodcă, tequila și șampanie îngurgitate. Și, presupun, la fel de obișnuitele linii, pastile etc., de care eu mă feresc cu conștiinciozitate... Pe stradă, englezoaicele râgâie bere, în cluburi rusoaicele, românce le și braziliencele se desfată cu băuturi fine. Simply London. Vânătoarea e atipică, totuși la fel de facilă. Jocul are însă alte reguli, așa că atenția mea este înlocuită pe alocuri de surprindere.

The Box. Clubul londonez corespondent al celui din NYC mă face să mă simt binevenit. Ciudații, creaturile nopții, inadaptații, inadecvații, vampirii ca mine și toți depravații au găsit un loc pe care să îl numească „acasă“. Spectacolele, diferite de la o seară la alta, sunt nepământești: futaiuri între pitici și grase mutante, diavoli perverși, oameni diformi, porcușori de lapte îmbuibați cu cocaină se urcă pe pereți în văzul tuturor... Hermafrodiții se masturbează frenetic, spre deliciul homosexualilor care chicotesc în voie. Simply The Box. Simply London.

Te sărut.
Sunt aici.

Scrisoarea a II-a

Dragostea mea,

Nu ți-am trimis întâia scrisoare de teamă că nu m-aș fi făcut pe deplin înțeles sau, mai rău, că nu aș fi fost credibil. Așa că am să continui cu descrierea câtorva experiențe ale vieții mele. Am să-ți povestesc diferite întâmplări, zugrăvindu-ți și câteva tablouri.

Ți-am spus deja că scopul meu este să te fac să înțelegi că trebuie să te îndepărtezi de mine. Știu că prin asta încalc toate regulile nescrise ale nemuritorilor, dar simt că pentru tine merită să o fac.

Câteodată crezi că nu e nimeni acolo. Câteodată simți că ești singur. Ești convins că nu te aude nimeni. Zici că toți te urăsc. Câteodată e exact așa. Crezi că nu știu? Crezi că n-am fost ca voi?! Crezi că nu m-am născut din muritori, că n-am crescut printre voi, că nu vă cunosc ca pe buzunarul de la piept? Știu exact, am fost acolo... abia pe parcurs am înțeles cine sunt și ce pot face. Sunt gata acum. Pregătit de mari maeștri, antrenat de viața însăși, hrănit cu durere, îndestulat de lacrimi și excitat de sânge pur, de orice proveniență.

Am să-ți explic acest fragment dintr-un jurnal mai vechi. Nu m-am născut vampir. Sau, dacă a fost așa, n-o știam. Pot deslușI o predispoziție dacă mă gândesc bine la instinctele care mi-au dominat viața încă din fragedă adolescență.

Mă gândesc acum la prima mea dragoste. Am reușit s-o cuceresc abia în primul an de facultate și îmi dau seama că perseverența a fost cheia obținerii acelui suflet, a acelei prime victime. Din clipa în care a devenit a mea, am început să o domin. Așa am ajuns să mă încarc cu o energie total necunoscută până atunci, dar extrem de benefică. Nu aveam nici cea mai vagă idee nici cum am început și nici cum puteam să continui. Am făcut totul instinctiv.

Câteodată îi invidiez pe muritori. Pe cei care nu au timp, pe cei care nu s-au hrănit cu viețile altora. Le invidiez inocența. Capacitatea de a privi o femeie, lăsându-te total fermecat. Îndrăgostit. Câteodată invidiez ignoranța. Să nu poți anticipa fiecare gând, fiecare mișcare sau perversiune a femeii din fața ta. Alteori invidiez vânatul. Să fugi pentru a supraviețui, nu ca să te hrănești. Câteodată îi invidiez pe cei care sunt părinți. Oameni care trăiesc doar pentru urmașii lor. Sau îi invidiez pe cei buni. Pe cei care au refuzat pactul cu Satana. Pe cei cu spiritul intact. Uneori îi invidiez pe cei săraci cu duhul. Pe aceia cărora li s-a promis Împărăția Cerurilor. Câteodată invidiez pe toată lumea.

Am început s-o înșel încă din a doua seară. Concomitent, ziua o curtam asiduu. Totul s-a repetat până când sufletul ei a fost al meu. Atunci am strivit-o ca pe un gândac. Pentru prima dată am simțit că mă hrănesc, și de atunci am fost mereu

flămând. Din ce în ce mai flămând. Era deja prea târziu pentru orice altă cale. Descoperisem adevărata mea natură. Uite ce-mi notam atunci:

Nemurirea. *Visul uman. Dintotdeauna. Implorată zeilor, cerută imperativ alchimiștilor, discret strecurată în rugăciunile ortodoxe, catolice, islamice. Dorința supremă a oamenilor.*

Sexul. *Dorința primară care ne guvernează fiecare acțiune, de la răsărit până la amurg. Bărbați. Am produs bani ca să avem o casă mai mare, o mașină mai bună, confort, vacanțe, infrastructură, angajați. Pentru liniștea personală?! Aiurea. Ca să futem. Mai multă pizdă. Dorința. Scopul – pura plăcere!? Așa se pare. Inconștient, foarte ascuns până și de noi înșine. Asta pornind de la scopul inițial: procrearea. O evităm azi înfundându-le cu anticoncepționale care le îngrașă, diafragme care le jenează, prezervative mizerabile sau ejaculări anale. Procreare care ne asigură urmași, păstrarea numelui, a sângelui, a unor caracteristici genetice, a unor învățăminte. Singura formă de nemurire care ne rămâne? Aiurea!!*

Creația. *Continuitatea spiritului și amintirea numelui. Veșnică pomenire! A munci este negativ. A crea este pozitiv. Este singura cale. Dumnezeu nu a muncit. Dumnezeu a creat lumea. El nu și-a făcut de lucru. Nu a avut termen de execuție. A realizat-o în șase zile și s-a odihnit. Dar se putea odihni la fel de bine și-n ziua a doua. Cei ce muncesc, lucrează, au slujbe mereu, vor fi uimiți de lumea tarantinească în care ei sunt depășiți. Și atunci când totul se transformă în desene animate, săbiile ninja ies din teacă, milioane de gloanțe șuieră în aer și noi, creatorii, zburăm! Sângele muncitorilor cinstiți e cel care împroașcă ecranul. Ce*

creez eu?! Noi?? Vampirii în general? Haos. Ce altceva?! Haos, monștri, sinucigași și câțiva zombie. E o muncă grea, dar cineva trebuie s-o facă. Creația, sexul și nemurirea au prețul lor. Sunt gata să-l plătesc.

A urmat o serie lungă de cuceriri. Învățam. Făceam sex. Așa am învățat că atingerile, săruturile, chiar contactul sexual nu erau finalitatea pe care mi-o doream. Sigur că toate făceau parte din ecuație. Importanța lor în subjugarea inimilor diferă de la o femeie la alta. Trebuie să-ți dai seama ce îi lipsește fiecăreia. Nu întotdeauna e vorba de dansul la orizontală. Ba chiar de cele mai multe ori e ultimul lucru.

S-a întors de la baie... M-a luat de mână. Al nouălea cer plutea în jurul meu. Nu că n-o mai ținusem vreodată de mână. O mai făcusem, dar atunci s-a întors și mi-a căutat-o ea... Apoi în drum spre club... Stătea pe scaunul din spate și m-a cuprins cu amândouă brațele. Eram puternic. M-aș fi bătut cu oricine. Chiar voiam... Haideți!! Sunt aici...

La dracu', nu m-am putut abține... Am fost la alta... Căutam taxi, era 7.18 am. Ăia din autobuze se zgâiau la mine... Ce vă uitați?! Nu sunt beat, sunt obosit, nu sunt sărac, așa se poartă, nu m-am bătut, era pe ciclu și nu îi curgea apa la etajul șase. Doamne, taxi!! Șoferul și-a tatuat pe braț fratele. 1968, pușcărie timp de unsprezece ani... A băgat cuțitul într-un nenorocit. (Are și el dreptate – dăduse în ta-su' și la nouăsprezece ani ce minte ai?!?) Mă duce acasă. Nu m-a tăiat. Mâinile-mi miros pervers. Noapte bună.

Fiecare femeie are o poveste. În același timp, fiecare femeie

are nevoie de o poveste de la un bărbat. Fiecare vampir are armele și calitățile proprii, foarte diferite de la un specimen la altul. Singura în comun este identificarea exactă a nevoilor posibilelor victime. Astfel ne adresăm direct acelor probleme. Mai simplu de atât: știm ce să le spunem. Și o facem cu un profesionalism și o naturalețe înspăimântătoare de-a dreptul pentru civili.

La prima noastră întâlnire, mai ții minte ce m-ai întrebat? Eram în subsolul acelui bar unde-mi făceam des veacul, când m-ai pus să-ți spun dacă sunt pregătit să am o relație serioasă și dacă sunt câtuși de puțin îndrăgostit. Ți-am răspuns afirmativ la ambele întrebări. Am fost impecabil. Și știi de ce? Pentru că nu mințeam. Iubeam. Mă lăsam să iubesc, așa, că să mă pot hrăni în voie mai târziu. Bufetul ideal. Totul e să știi să faci pasul înapoi la momentul potrivit, ca să-i lași sufletul agățat...

O aștept. Cartierul nu e cel mai rău, dar nici bun. Nebunul cartierului e altoit de bătrâna din colț cu o coadă de mătură. Ea întârzie, ca de obicei. M-am obișnuit. U2 la radio – With or without u. Just my story. Nebunul se tăvălește pe jos, plânge și trece prin niște crize groaznice. Întârzie ceva... Aș aștepta-o oricât, dar sper că nu știe asta... Stau cu motorul oprit, să se mai răcească Thunderbirdul din '57... Nebunul urlă: Mamaie!! Și nu știu dacă se referă la bătrâna cu bățul sau la o posibilă rudă... Abia aștept să vină să-mi zâmbească... Radioul a ajuns la Refugees – Killing me softly. Și așa pare să moară și nebunul de pe jos, înconjurat de câinii cartierului care îl latră și de copiii care îl amenință că o să-l lovească cu bicicletele... Doamne, câți îngeri trăiesc într-o țară plină de nebuni și diavoli... După calculele mele

trebuie să apară... Elton John, apoi Phil Collins, nu îi mai aud, nu mai văd pe nimeni... Iat-o!

Începuturile vampirismului mi le-am petrecut exclusiv prin cluburile marilor capitale ale lumii, de la New York, Paris și Londra până la mult mai boemele Istanbul și București, dar și prin cele din orășelele destinate prin excelență entertainmentului: Saint Tropez, Ibiza, Puerto Banus și Mykonos. O lume ciudată, bolnavă, la adăpostul perfect al nopții. M-am simțit ca acasă și am adorat-o de îndată. Am crezut că sunt în compania alor mei. Nu era așa. Am învățat să fac diferența mai târziu. Nu toți copiii nopții sunt vampiri. Cei mai mulți sunt demoni în haine de firmă. Bărbați și femei.

De trei zile vine una la mine. Am adus-o unde trebuie. Eu mă încarc însă de la notărița care stă ascunsă în boschetele de pe stradă și îmi scrie încontinuu. Fiecare lumină aprinsă la mine e un motiv de speculații și declarații. Am fugit de ele.

Nisa. Treizeci de minute mai târziu, Monaco. Boat show și Rolls Royce event pe seară. Am cunoscut multă lume, majoritatea de la prietenul meu iranian care mă invitase. El... tot o creatură a nopții. Nu și vampir. Goblin, vârcolac... ceva. S-a remarcat o micuță, din estul Europei după accent. Apoi Buddha Bar. Iranianul îmi spune că ne așteaptă acolo două fete. Una dintre ele era o marocancă futută cu ani de zile în urmă. Am depănat bucuroși amintiri din Cannes și Monaco de la Formula 1... Mi-a povestit de o fată pe care a cunoscut-o recent... După, cocteiluri. Cipriani 4 dinner. Acolo a venit și micuța est-europeană cunoscută la Rolls. S-a dovedește a fi prietena din poveștile lor.

Ne-am amuzat. Mi-a scăpat o înjurătură în română și ea s-a dat de gol. Românca. Ce mică e lumea. Sass Café. Masă mare, Dom Perignon și Grey Goose... Fetele de acolo erau agresive, adevărate vampirițe wannabe... Vânătoarea – zero. Totul era prea ușor. Jimmy's apoi. Live, imediat după. Am luat cu persanul trei brazilience și un extra suite la Hotel de Paris, doar pentru a-l devasta!! Și asta s-a și întâmplat. M-am uitat în urmă: pahare sparte, șampanie vărsată peste tot, un scaun mânjit cu dâre de căcat (una din ele, futută-n cur, probabil s-a așezat acolo), scrum peste tot, trabucurile mele arse pe covor. Mi s-a făcut greață. Le-am salutat și am venit în cameră. Noapte bună.

Te îmbrățișez.
Sunt al tău.

Scrisoarea a III-a

Sufletul meu,

Trebuie să-ți povestesc acum despre El. N-aș fi ajuns unde sunt acum. M-a învățat toate dedesubturile tagmei. Înainte eram doar instinct. M-a învățat metoda, conduita, respectul. Mentorul meu.

Un bărbat cam la 60 de ani, care nu arăta mai mult de 40, ca orice vampir care se respectă și prin care au curs valuri de sevă omenească. Vârsta i-o puteai citi doar în ochi. Sticloși, cruzi, dar plini de înțelepciune. Român pursânge, unul dintre cei cinci despre care-ți vorbeam în prima scrisoare. Fluent în 8 limbi străine, a trăit câte doi, trei ani în fiecare oraș important din Europa sau America. Fenomenal.

Am intrat semi-plictisit într-un club de house, după ce l-am convins și pe el, cu greu, să mă însoțească. Știu că drogatele alea n-o să ne aducă nicio plăcere și că nu interacționăm deloc bine cu pastilații ăia. Patronul făcea totul să ne simțim bine, iar eu m-am pus pe băut. Ne-a dus la un moment dat în cabina DJ-ului, suspendată la trei, patru metri deasupra pistei de dans. Am priceput că junkerii de jos îl privesc ca pe un zeu. În fiecare

noapte de weekend intra ca muritor la platane și cobora invincibil. Lumea drogurilor continuă să mă lase rece. Vânătoarea nu avea sens.

El m-a învățat să rămân lucid, cu gândirea nealterată de niciun stimulent și, cel mai important, să ne menținem și victimele la fel. Niciodată droguri. Rareori alcool. Mai ales în faza de capturare a victimelor. Nu ar fi fost fair, iar când ai nevoie de suflet trebuie să ții cont. Suflet curat, creier lucid, inimă pură.

Am dus-o acasă la ea, deși era deja o victimă sigură. Sexul însă, am mai menționat, nu este deloc important, iar ca să am sufletul pentru eternitate mutările trebuie să fie unice și extrem de romantice.

Am plecat spre casă. Ea stă în centrul orașului. Eu – în partea de nord. Lângă casă am două nevertebrate. Suflete deja consumate (peste cincizeci la sută măcar), care se târăsc la propriu și figurat pe lângă zidurile mele. Mutate lângă mine, sunt sursă de hrană pentru orele târzii sau pentru momentele în care vânătoarea lasă de dorit. La prima, mă duc în garsoniera ei. Cretina e o stropitoare și, după ce la începuturile noastre mi-a udat patul leoarcă, lăsându-mi doar canapeaua pentru odihnă, n-o mai aduc la mine. În plus, este extrem de doritoare de anal și într-o dimineață, după ce mi-am analizat cearceaful colorat de sânge, urină și excremente, mi-am jurat că nu-mi va mai călca pragul.

Zis și făcut, am futut-o la ea în garsonieră. Am scos-o pe balcon, rezemată de balustradă... Guița ca o scroafă, și asta m-a

făcut să vin într-un final apoteotic. Am plecat spre casă și i-am scris celeilalte: Vii?

Vine sigur, amărâta…

L-am cunoscut într-o cafenea. Știam de mult cine este. Era deja vestit, temut. O forță redutabilă. Și-a întins aripile negre și m-am refugiat sub ele.

M-a luat cu el peste tot. Ce nu m-a învățat direct am furat. Ieșeam împreună și îmi semnala constant amatorismul masculilor din jur pe care îi priveam admirativ. Acum mă pufnește râsul: curat amatori! Copii ai nopții, cei mai mulți dintre ei. Drogați, fără-ndoială, marea majoritate; iubitele, nevestele, logodnicele, prietenele sau fiicele lor – victime sigure.

Ploua. Ploaie lejeră, de primăvară... Am tot vorbit cu ea în ultima vreme și până să-i fi obținut sufletul simțeam că l-a zgâlțâit pe al meu... Sau cel puțin carcasa asta în care a locuit cândva. Am nevoie de un ritual al întunericului, așa că o chem pe iubita unui fost prieten. Stăm de vorbă, ne uităm la filme și ne futem... Își dă drumu' ca o vacă și eu ca un bou în ea. La sfârșit îi dăruiesc o brățară de-a mea și o oblig să îmi promită că o s-o poarte mereu, ca atunci când o să-i văd împreună să îmi amintesc că ea îmi aparține, femeia e înșelătoare, am un rol bine definit. Calmante, somnifere, noapte bună.

Fumez. Țigări de foi. Îndeletnicire care nu este preluată de la Maestru. Dimpotrivă, o condamnă, o consideră slăbiciune. (La fel și cu alcoolul. Nici acolo nu i-a reușit.) Fumez și acum, când îți scriu a treia scrisoare. O fac constant. În special la vânătoare – îmi conferă o îndeletnicire. Când lucrez, afișez un

dezgust și un dezinteres total față de potențialele mele victime, și în general față de toată lumea.

Deprimat? E OK. Plictisit? Nu e... Îi detest pe toți cei care se plictisesc. Cei care nu storc viața asta de fiecare strop pe care îl poate produce. Nu trebuie să fii un adept al nopții ca să iubești viața. E o clară lipsă de imaginație, de inteligență, de educație. Și mă scârbește. Nu am nevoie de companie. Dacă nu e una de calitate, mă lipsesc. Mă cufund în propriile gânduri. Câteodată n-am timp nici să visez, deși am atâta nevoie. Autosuficiența este de multe ori o calitate într-o lume de plictisiți drogați penibili. Mă învârt între ei și nu îmi găsesc locul. Cum puteți aspira la imortalitate când sunteți niște cadavre umblătoare? Ah, da, era să uit: și plictisite!!

Baleiam cu privirea împreună cu el întreaga sală a clubului, a barului sau, în fine, a locului în care ne aflam. Ne înțelegeam din ochi și eliminam din start țintele ușoare. Ca să le identificăm pe cele de la polul opus urmăream privirile bărbaților din încăpere. Nu întotdeauna ele sunt îndreptate către cea mai frumoasă sau apetisantă femelă. Câteodată cea mai interesantă putea fi soția mafiotului local sau vreo vedetă a orașului în care ne aflam la momentul respectiv. Poate chiar fiica vreunui potent om de afaceri. Odată ținta identificată, purcedeam la acțiune. Prima impresie este hotărâtoare pentru desfășurarea jocului. Și prima replică. Dacă reușesc s-o fac să râdă, este a mea. Și reușesc. Nu să zâmbească. Să râdă din tot sufletul. Știi prea bine asta.

Pe puștoaică o văd mereu în cluburile de house. Babe*, dacă îți e rău, mergem. Muzica de-aici te apasă pe piept și timpane. Pe bune, dacă nu ești OK, plecăm. E mediul ei, zâmbește și dansează ca o apucată. Dacă nu mai poți, fă-mi semn. Îmi dă o pastilă și îmi spune s-o pun într-un pahar cu vodcă. Dacă îți este rău, anunță-mă. O arunc ca prostu' în paharul plin, râde, o scoate și desface capsula... Mergem oricând. Toarnă conținutul acolo și mă privește superior. Mă fac că beau și o privesc. E fericită, și mă sperie asta. Totul e artificial. Designer drugs. Moartea albă.* Kiddo*, dacă ți-e frică, strigă-mă!!*

Am ajuns acasă matol și am dat buzna în veceul de oaspeți, aflat imediat după micuțul hol primitor. M-am pișat în chiuvetă. De ce? Din mai multe motive: ca să nu stropesc pe lângă closet, ca să-mi reazem coaiele îngreunate pe margine, ca să-mi apăs prostata cu muchia de sticlă, golind astfel tot scrotul. În fine, una peste alta, m-am pișat în chiuvetă. Așa am avut destul timp să îmi analizez moaca îndeaproape. Chipul atrofiat de băutură îmi arată ridurile de pe frunte și de lângă ochi. Firele de păr au început să-și facă loc. Mașina de ras, unicul lor dușman declarat, e stricată. Ochii se scaldă din verde în gri, în albastru și apoi în rosé. Vin rosé. Tunsoarea foarte trendy e ciufulită rău, și mă-ntreb cum dracu' ajung sus la etaj în patul meu... Răspunsul vine curând: n-ajung, prind iar canapeaua.

În cluburi mă piș la pisoar sau, dacă prind cabina, o fac cu

ușa deschisă... O fac ostentativ, astfel încât cocainomanii care stau la coadă să se-nchine și să se cutremure. Nu le vine niciodată să creadă, au uitat de mult ce dracu' se face la baie, au uitat unde ar trebui să mergi dacă te-ai hidrata, au uitat de mult că dacă ar ridica capacul tronului pe care-și prepară liniile ar descoperi o gaură primitoare, numai bună pentru urinat. Sunt siderați când mă văd acolo concentrat, cu mâinile undeva în zona bazinului, și mă bănuiesc mereu că am eu ceva mai nou, o injecție subcutanată, ceva care este net superior prafului lor alb.

M-am trezit. Prima observație: sunt la mine-n pat. Sunt încă în blugi, dar mă bucur că sunt desculț. Sunt singur, dar asta nu-nseamnă nimic, pentru că nu-mi amintesc când am ajuns acasă, cum și mai ales cu cine. Asta mă-ngrijorează. Rolexul primit de la Mentor e pe mână, și asta mă mai liniștește un pic. Încep inventarul: carduri – *check*. brațările Jai Dam – *check*, bani gheață – *check*. Toate par a fi la locul lor, drept care cobor în living. Pisoiul mă privește absolut natural, dar asta nu-nseamnă absolut nimic. Îl am de nouă ani, după cum știi, și a văzut multe. Nimic nu-l mai miră, așa că nu e cel mai bun barometru al meu. Îi scriu șoferului, care îmi dă un raport mai complet: V-am adus eu, ca de obicei, erați cu două doamne. Mă bușește râsul... cine știe ce târfe... Îl întreb dacă eram OK, ca de obicei. La dracu' și cu diplomatu' ăsta. Ies în curte. Câinii sunt mai noi în viața mea și mai onești. Se adună toți patru în jurul meu. Ca și pisoiul, și ei sunt maidanezi, foști vagabonzi, luați de pe stradă. Ca și mine. Oamenilor le fac rău cu plăcere. E chiar datoria mea. Însă ador și protejez animăluțele. Mai restabilesc echilibrul, îmi mai spăl din păcate. Nu ca să intru în rai sau altă prostie. Dar mi-e teamă că altfel și Satana se va eschiva când mi-o veni sorocul. Și atunci ce mă fac? Al cui rămân? În fine, divaghez. Câinii mă informează că am ajuns dimineață cu două tipe identice și că ele n-au părăsit clădirea încă. Îi cred. Ei nu

mă mint niciodată, cum o mai face perversul de motan. Intru în casă și încep căutarea. Mă gândesc care dintre cele trei perechi de gemene identice pe care le cunosc or fi... Fetele cântărețului, buzoiencele sau celelalte două, a căror proveniență îmi scapă... Ajung în baia de la etajul doi și până să apuc să aprind lumina alunec pe o mâzgă și mă prăvălesc peste corpurile inerte, lungite pe gresia rece. Două surori, nici n-am apucat să văd care, dar după curul pe care am pus capul nu sunt ale cantautorului. Rămân întins și formez 112. Îi rog să urce până la doi și să nu se sinchisească de câinii mei amabili și de pisoiul plictisit. Închid ochii.

Urăsc stereotipurile americane. Ei bine, nu, nu țin să fut majorete, pentru că în Europa ele sunt rarisime și nu întotdeauna bunăciuni. Nu, nu țin să las capacul veceului ridicat. Adică, mă rog, îl las jos sau sus, femeia est-europeancă nu se plânge, ci și-l așază conștiincios, pentru a nu-și pune fesele pe rece. Dar în altă viață cred că am fost american, poate chiar din Florida de undeva, pentru că, la dracu', ador gheața. Da, gheața. Ai auzit sau, în fine, ai citit bine. Gheață în cuburi, bloc sau pisată. Gheață neregulată sau perfect tăiată în forme de toate felurile. Nu suport băuturile calde și le ador pe cele reci, restaurantele cu pahare frapate mă câștigă iar cele care rămân fără apă solidă mă pierd de client pe veci. Îmi umplu paharul până la refuz și apoi las licoarea să-și găsească anevoios drum printre cuburi, răcindu-se imediat. O devorez dintr-o sorbire și mă grăbesc să fac un refill. Nu mi-am scos amigdalele, dacă la asta te gândești, sunt amigdale de american clădite în ani și ani de băuturi îngurgitate la aproape 0 grade.

Ies pe poartă. Am în mâna stângă cheile de la Sl-ul din ’61 și-n mâna dreaptă Blackberry-ul și iPod-ul. Nu e foarte cald, dar e soare, și astăzi sunt colorat. Am renunțat la negrul care-mi domină viața în toate sensurile. Converși verzi cu accente galbene în picioare, custom made pe site-ul lor, skinny jeanși bleu deschis de la Naked și o cămașă galbenă cu un imprimeu de la Comme des Garçons, parcă. Ceasul este un Rolex Oyster Perpetual Day-Date dăruit de Mentorul meu. L-a primit, la rândul lui, de la cel mai mare jucător de tenis român al tuturor timpurilor, care l-a câștigat la un mare turneu de prin anii ’70. Țin la subraț o carte a lui Vonnegut. Apăs butonul telecomenzii și rabatarea ușii o dezvăluie pe bătrâna doamnă în toată splendoarea ei. Bleu-azur cu soft-topul bleumarin. Tapițeria – piele maro-deschis. Bordul în piele și metal are aceeași culoare cu exteriorul. Elemente cromate la interior și exterior. Cutie manuală în patru trepte. O las cu soft-topul pus, pentru că nu e destul de cald, și trag șocul pentru a porni. Bătrâna pleacă un pic răgușită, așa, ca de dimineață, lucru pe care îl avem în comun iar din iPod pornește Born Free, de la Kid Rock. Formez numărul unei blonde planturoase, copia identică a lui Marilyn Monroe, și îi spun că vreau s-o plimb, pentru că se potrivește cu starea, mașina și hainele mele. Nu-nțelege, dar acceptă. O pun să-și ia rochia cu buline.

Acum mă gândesc serios să nu-ți mai trimit scrisorile astea. Ce fel de vampir aș fi eu, dacă mi-aș elibera o captură importantă?! Maestrul ar fi revoltat. Am să-ți mai scriu, am să-ți mai descriu și apoi o să mă hotărăsc dacă le trimit sau nu. Mă apropii eu prin aceste scrisori de voi, de pământenii de rând? Sper că nu. Sunt ele o cale de a mă elibera, de a mă mântui, de

a-mi spăla păcatele? Poate.

Am început jurnalul ăsta cu teamă. Acum scriu din obișnuință. Sunt atât de dezaxat încât mi-ar fi teamă să-l citească cineva. Cu atât mai puțin ea. Am un număr considerabil de suflete lângă mine care îmi alimentează setea, vanitatea și nemurirea. L-am avut și pe al ei, dar nu îi mai simt energia. Mă întreb dacă aș putea renunța la restul, redevenind muritor, doar pentru fata mea. Poate Zburătorul să renunțe la aripi, Zeus, la fulger, iar Poseidon – la trident și la ocean? Dacă da, pe mă-sa, pot și eu. Pot să cobor, să-mi dezamăgesc Mentorul, pot să iubesc și să mor.

Noapte bună, iubito.

Scrisoarea a IV-a

Kroshka,

Există în viața noastră un savoir faire și un savoir vivre. Există un exclusivism pe care-l adorăm, urmăm și promovăm. Însăși unicitatea noastră ne face s-o admirăm și s-o adulăm pe a altora. În orice domeniu. Am să-ți vorbesc despre asta. Să-ți vorbesc despre locuri și lucruri. Oameni și obiceiuri. Toate, unice, deosebite, speciale, extrem de apreciate de selectivii vampiri de pretutindeni. Plecând de la hoteluri exclusiviste, trecând prin cluburi, magazine, mâncăruri, orice, pricepi!?

New York City. Sunt pentru a doua oară aici și încă nu m-am familiarizat cu mersul lucrurilor și cu vânătoarea. Asta din urmă a mers însă bine la un club din Soho, așa că iată-mă duminica îndreptându-mă spre faimosul Bagatelle și al său brunch legendar, însoțit de o haitiancă, o suedeză și o englezoaică procurate în seara precedentă de unde am menționat. Doar englezoaica e urâțică, dar n-am cum să scap de ea, așa că am rezervat o masă de patru. Locul este drăguț, aglomerat, tipic franțuzesc. Ne așază la bar și începe așteptarea obișnuită locurilor de genu' ăsta. Scrutez localul și recunosc câteva

persoane ici-colo. Monaco, Paris, Cannes, Saint Barth și Miami. Cocainomani de elită, îi văd după comportament și rictus. E ora 2.00 pm, ei au dat drumu' la treabă, așa că îmi văd de paharul meu de Bellini. Licoarea e chiar excepțională, mai bună decât cea de la Cipriani, deși ei au inventat blestemăția.

Nu mai rezist si mă duc la GM să-i strecor o bancnotă ca să-mi dea ce mi se cuvine. E reticent, așa că mă adresez în franceza mea fără urmă de accent, căpătată la bețiile din sudul Franței: Mais vous vous foutez de moi ou quoi?!? *Își cere scuze și suntem de îndată așezați. Masă bună, în mijocul cârciumii. Comand rosé, refuz șampaniile împinse de chelner, îl cert și îi vorbesc și lui în franceză, ca să-și dea seama că or fi inventat ei șmecheria, dar și eu mi-am făcut școala tot pe Riviera. La 4 pm sunt anunțați cei care fumează iarba afară că Bagatelle începe. Se trag draperii groase peste peretele vitrat al localului, ziua se transformă-n noapte și, intr-adevăr,* începe. *Dumnezeule Mare, unde sunt Frank, Dean și tot Rat Pack-ul, să vadă Studio 54 cum a înviat! Champagne, showuri cu artificii cu fum înăbușitor, lumea pe mese, pe scaune, alcoolul curge și arsenalul de narcotice este deșertat pe mese. Iadul dezlănțuit. Mă simt acasă.*

Adepți ai stilurilor vestimentare diferite, lucrul care ne aseamănă este totuși selecția exclusivă. Fie că mergem pe branduri și magazine de nișă, fie pe mărcile cunoscute, dar numai pe linia de top.

Personal sunt dedicat mafiei belgiene de tipul Ann Demeulemeester, Dries Van Noten, Martin Margiela, Kris Van Assche, dar și adept al câtorva americani de tipul Rick Owens și Chrome Hearts. Cei din urmă au cele mai originale shopuri *ever*. În LA, de exemplu, orașul lor de origine, îi găsești într-un depozit pe Robertson Boulevard fără număr sau firmă afară. Arată extrem de lugubru. Întocmai ca o biserică baptistă, cu tot felul de lespezi și bănci de piatră în curtea interioară, în

antiteză cu interiorul placat cu lemn masiv, dar în armonie cu vânzătorii sinistri, tatuați, machiați, de un sex incert, ieșiți parcă de la filmările ultimului videoclip Marlyn Manson. Pe belgieni îi găsesc în concept store-urile mele preferate, amenajate pe același tipar: fără semnalizări, în zone care nu sunt predestinate shoppingului, strict pentru cunoscători, exact ca și iubitele mele Eclaireur-uri din Paris.

Exclusivism înseamnă rar, special, greu accesibil, dar și senzațional totodată. Hotelul Les Ottomans din Istanbul, situat pe malul Bosforului, pe partea europeană, cu view spre cea asiatică, are doar zece camere (apartamente, ca să fiu mai precis). Niciuna nu seamănă cu cealaltă, iar două sunt ocupate de însăși proprietara.

Clubul-restaurant Tramp a fost fondat în 1969, la Londra, și se află în Mayfair. Nu poți intra nici în ziua de azi dacă nu ești membru sau însoțit de un membru. Membri au fost și Liza Minnely, și Ringo Starr. Eu am ajuns acolo nu demult, cu Mentorul. El purta un costum Purple Label de la Ralph Laurent. Eu – unul de la Dries, cu spatele sfâșiat (dress code-ul clubului impune costumul pentru bărbați și rochia de seară pentru doamne și curve). Eram însoțiți de două gemene identice, românce pe care eu le-am cărat de acasă și le-am cazat la Mandarin Oriental împreună cu mine.

Londra. Octombrie. Cluburi peste cluburi și afterhours fără număr... Le urmăresc pe gemene. Muritor de-aș fi, aș spune că le ador. Dar așa... le urmăresc. Compania lor îmi amintește de vremuri ceva mai bune. E plăcut. Dar îmi revin și mă bucur de cele din jur. Și de ele. Pare că unii clienți nu sunt pregătiți pentru

fenomenul nopții așa cum se cuvine. Regret, recunosc, dar cobor de la masa mea să le aplic o binemeritată corecție. Îndată sunt înșfăcat de paza locului, care nu mă cunoaște, și sunt purtat către ieșire fără ca tălpile mele să atingă solul. Înainte să ajung afară, unde probabil urma să fiu călcat în picioare, apare patronul clubului, împrăștie gorilele brutale și mă duce înapoi la masă. Urăsc violența pură, însă mă și excită totodată. Fetele mele gemene sunt impresionate de mișcările de forțe. Măcar atât. La dracu'.

Fără discuție, cel mai bun hamburger din lumea asta îl poți mânca la restaurantul lui Ralph Lauren din Paris, 6-ème arrondissement, și este făcut cu un organic black angus din vitele de la ranchul lui din Colorado. Îl poți mânca, bineînțeles, dar mai corect ar fi să spun că nu îl poți mânca – este foarte dificil să faci o rezervare, mai ales la brunch-ul de duminică, atunci când toată lumea bună se află acolo.

La Moscova am ajuns destul de târziu, pentru că am așteptat invitația potrivită. A venit până la urmă, de la un oligarh, un magnat al gazelor care organiza niște lupte underground, fără multe reguli, total ilegale, pe care se paria. Mă știa amator. Se desfășurau într-un hangar de la periferia Moscovei, cu acordul tacit al poliției și al securității. Cei doi combatanți veneau în alergare într-o cursă cu obstacole de aproximativ cinci minute și trebuiau să escaladeze cușca înaltă și cilindrică din interiorul hangarului, unde noi, spectatorii, îi așteptam cu sufletul la gură și ochii la ecranele care arătau evoluția lucrurilor. Odată ajuns în cușcă, primul luptător avea răgaz cât să se odihnească până ajungea adversarul. Apoi îl lua la omor. Sublim! Atașez jurnalul din acele zile:

Ies din hotel. S-Klass negru și două G-uri negre, mai vechi, cu aspect militar. Toate blindate. Moscova, tovarăși! Asta da primire, să fiu al naibii... Mă duce întâi, ca pe turiști, la Café Pușkin, dar mie nu-mi displace. Mă omenește cu vodcă și icre. Consum pe nerăsuflate. Comunicarea între noi se face printr-o moldoveancă adusă special de la Chișinău. Îmi vorbește și îl ignor. Sper să nu mă-mpuște. Moldoveanca e chiar apetisantă. Fuck, m-am îmbătat, tovarăși. Ajungem la hangar. Agitație, blănuri, costume, lanțuri, serviete, diamante, bodyguarzi, Vertuuri și alte acareturi scumpe. Rusia, tovarăși! Începe măcelul, dar eu sunt beat. Se împart pumni, sare sânge, e de bine. O ciupesc pe una de blană, sperând să ajung la cur. Îmi iau ceva gen suka bleat *de la fată și o-ncruntătură de la oligarhul personal. Mă potolesc. Low-kick-uri și croșee, lovituri de genunchi și sugrumări. În ring, băieții își scot dinții și ochii la propriu, iar mulțimea aclamă. Davai, tovarăși!!*

De acolo, plecăm la Manon. Restaurant exclusivist pe acoperișul unei clădiri care se transformă în club. Cele mai bune narghilele le-am fumat la Moscova, by the way. Lumea mă-ntreabă dacă e scump. Le răspund că nu, pentru că funcționează ca toate locurile greu accesibile: odată ce ești in*, nimic nu ți se* impune*. Bei și mănânci ce vrei. Fetele sunt superbe, dar după un tipar bine stabilit: piele albă, păr deschis, corp de model, fără voluptate. Mă-nfrupt mulțumit din acest fel de mâncare, în timp ce magnatul meu personal dansează ca un apucat, împărțind pastile de Ecstasy fetelor din jur.*

Ți-am pomenit ceva despre un vârcolac iranian în jurnalul de Monaco. Sau despre creația persană de la Teheran în cel de

UK. Este un bun prieten al meu, creatură magică, mare consumator de noapte și viciat peste măsură. Îmi amintesc perfect ziua în care l-am cunoscut, parcă a fost ieri. Am aterizat cu Air France-ul de după-amiază la Paris, pe Charles De Gaulle. Am luat un taxi și i-am spus scurt: Hotel de Sers, monsieur. Eram nervos pentru că din cauza a nu știu ce târg penibil nu găsisem cameră nici la Plaza, nici la George V, așa că am ales un boutique hotel de pe Avenue Pierre 1er de Serbie, fix după colț față de Four Seasons. Am uitat de nervi când am trecut pe lângă Roissy în drum spre Paris căci gândul îmi zbura la castelul în care a fost sechestrat personajul mega-hot O din nuvela lui Pauline Réage. Am avut o semi-erecție.

În seara aia am fost la Arc (fostul Étoile), actualmente închis din cauza unui incendiu. Poate cel mai bun club din Paris ever. La vremea aia, sigur. La primul etaj se cina, ceea ce am făcut și eu. Pe urmă am coborât în clubul însuși. Managerul avea deal-uri cu agențiile de modele din Paris, așa că Arc-ul era mereu arhiplin de manechine. Una dintre ele, româncă, m-a prezentat lui în acea seară. Cum cui? Vârcolacului. A fost o chimie instant.

La vremea respectivă, Parisul nu avea secrete pentru mine, sau cel puțin așa credeam. El m-a contrazis și am plecat morți de beți către cel mai nebunesc afterhours pe care l-am văzut pe lumea asta. Parizienii îl numesc scurt BC, varianta prescurtată de la Black Calavados, și se află chiar pe strada hotelului meu, Avenue Pierre 1er de Serbie. La numărul 40. O garsonieră din Berceni. La propriu. Ceva între patruzeci și șaizeci de metri pătrați, cu sute de oameni care se împing atât înăuntru, cât și la intrare. O nebunie totală, coșmarul cel mai negru al oricărui claustrofob. Locul este frecventat de ieșitorii de elită: Di Caprio, Manson, Tara Reid, Taylor Momsen. Ăștia sunt doar cei pe care i-am văzut eu cu ochii mei. Clubul e aproape ireal, pare o capcană, o luptă pentru oxigen, pentru supraviețuire, un

combat anti-asfixiere. Este însă bârlogul vârcolacului iranian, care acolo e în elementul lui. Ia locul barmanului și face shoturi pentru toată lumea. Rețeta lui secretă de kamikaze este că nu pune decât vodcă. Toată lumea e varză și soarele ne găsește la-nchidere pe trotuarul din față, îmbrățișați. Am pierdut fetele, dar ne-am găsit noi.

Ya lyublyu tebya, Zolushka

Scrisoarea a V-a

My love,

M-am hotărât să ies să vânez astăzi și să-ți scriu întreaga scrisoare concomitent. Probabil nimic interesant. Sunt convins că jurnalele sunt cu mult mai concludente. Mai clare. Dar e important să-ți descriu o zi obișnuită pentru a te convinge să te decizi. Să nu te mai uiți înapoi.

Mi-a fost foame astă-seară. Rău. Aveam un gust ciudat în gură. Simțeam nevoia unei noi victime. *The ultimate meal!*

București. Luni, noapte. Cum nu se poate mai prost, pe cinstea mea.

M-am urcat în mașină și am condus ca pe pilot automat spre centrul vechi. Odată parcat, picioarele m-au dus către o cafenea izolată, obligându-mă să le ignor pe celelalte, mai arătoase, mai promițătoare.

Are you lonesome tonight? *se întreabă regele. Sunt și eu mereu singur, într-un fel. Cu toate zecile de suflete achiziționate. Un vampir old school. A murit la patruzeci și doi. Oare? No way. The King lives on… Prima energie pe care și-a însușit-o probabil a fost a geamănului său născut mort. A fost și el singur. A creat, va*

rămâne. A iubit, a fost, este și va rămâne iubit. A trăit și trăiește o sută de vieți. Este și în mine. A luat de la toți, nemurirea i s-a afișat de tânăr și el a îmbrățișat-o lacom.

Every time I think that I'm getting old, and gradually going to the grave, something else happens. Long live the King!

Am intrat. Era aproape gol. M-am așezat la o masă, mi-am comandat o vodcă cranberry. Simțeam că așteptarea poate fi lungă.

Și a fost. S-a făcut aproape ora unu. Eram la al doilea trabuc și al patrulea pahar și, tocmai când începusem să mă-ndoiesc de propriul instinct și să blestem ceasul care m-a împins să intru în bomba respectivă, ea a apărut.

Am încetat de mult să mai sper. Să mai aștept. E vânătoare pură. Cu dedicație totală, dar fără așteptări. Primesc tot ce vine către mine. Îmbrățișez fiecare ocazie. Dar sunt gol pe dinăuntru, e întuneric în sufletul meu. Mă umplu de energiile care mi se oferă pe tavă și tânjesc după cele care se abțin doar pentru a fi ale mele pe viață ceva mai târziu. Mă amuză. Mă amuză creaturile din jurul meu care cred că jucăm același joc. Nu vă fie teamă, apropiați-vă, veniți, nu vă fac rău… Consumați-vă total în gaura neagră a sufletului meu și mulțumiți-mi apoi pentru asta. Dar eu? Eu supraviețuiesc, cum a făcut-o și Mentorul meu, ștergându-mi de pe gură sânge și lacrimi totodată.

S-a așezat la o masă. Singură, gânditoare, superbă. Douăzeci. Îmbrăcată simplu, în negru. Singura pată de culoare – un pandantiv auriu la gât. Mignionă, dar cu proporții perfecte, glezna subțire, un chip de copilă sublim și ochi jucăuși.

Ah! M-aș putea hrăni o viață cu ea, mi-am spus. Aș putea s-o ridic sus între nori și-ntre stele și apoi s-o cobor brusc și s-o târăsc în noroi. Ah!

Mi-am alungat gândurile. Trebuia să mă concentrez. Mi-am comandat o apă plată, să mai diluez alcoolul din sânge.

Alerg iar alături de umbrele nopții, iar ea îmi strigă Hit me with your best shot!*, așa cum cânta Pat pe vremuri. Zâmbesc trist, ea vesel... crede că ne distrăm. Da, tati, stai cuminte, că vine acum. Nu te grăbi. Dacă eu n-o fac, de ce-o faci tu? It's all about the journey, not the destination. I hate the kill, I love the hunt, practic pescuitul sportiv, cum să-ți mai explic? Sunt aici, secat de tot ce este uman, un vampir perfect, creatură a nopții, aplecat doar în fața lunii, deținător al stelelor. Mă vrei? Ești sigură? Am să te dețin pe veci și am să te golesc de tot ce ai mai bun, mai sfânt. De sânge, de energie, de tot. Am să-ți ofer în schimb durere, lacrimi, goliciune sau, în cel mai bun caz, nimic.*

M-am ridicat și am pornit glonț spre masa ei. Hotărât. Îmi trebuia însă un opening line, ceva bun, așa, ca de prima impresie. Am riscat: *Of all the joints în all the towns în the world she walks into mine.* Am simțit-o cum nu se putea mai bine. La frageda ei vârstă, culmea, era pasionată de filme alb-negru, bineînțeles și de Casablanca. Bătrânul Bogie m-a scos deseori din încurcătură. Membru fondator Rat Pack, a fost, deseori, considerat, de naivi, un vampir. *Jamais!* Mare actor, talent, stil, orice, dar nu vampir. În fine, divaghez...

Obișnuim să trăim în imaginație. A noastră sau măcar a altora. Am fost un cowboy și am călărit un cal de oțel pe versurile lui Bon Jovi, nu mi-a plăcut cocaina, dar ea m-a adorat, pentru că așa mi-a spus Manson, am fost până și un ursuleț de pluș, cum m-a învățat Elvis. S-a dus. Acum trăim în avataruri: facebook, whatsapp, bbm, second life și alte mizerii similare. Minciuna s-a revărsat peste noi, peste mări și oceane… În noi, în sânge, în vomă, lacrimi sau orice alt lichid deținem sau producem. Suntem mai slabi, mai bronzați, mai înalți, mai frumoși. Câteodată chiar și alt personaj, cu alt sex, strălucește mândru la avatar: Look @ Me!

M-a invitat să iau loc. Începuse. Tehnica e să o asculți, să o înveți, să reții alternând toate astea cu propriile-ți povești și teorii despre viață, adaptate, bineînțeles, sur place, la ce ar vrea ea să audă. Da, știu, sunt bun.

Nouăzeci de minute au zburat ca unul și ne-am trezit că barul nostru norocos (glumesc, desigur – doar al meu) se închide.

Am ieșit, era răcoare. S-a strâns lângă mine și m-a luat de braț. Energie! Mă hrăneam degustând încet și grijuliu din acea delicatesă.

Am început să povestesc, să glumesc. Orice bărbat trebuie să aibă-n tolbă măcar două săgeți la o primă întâlnire: o poveste impresionantă, care să-i evidențieze lui (discret) câteva calități pe care ea le consideră imperativ necesare, și o glumă. Ei bine, da, măcar o glumă. Sunt beat încă de la tăria inventată de ruși și vândută-n draci de francezi, dar știu ce vorbesc. O glumă bună. La care să se râdă-n hohote și care astfel s-o detensioneze

pe sărmana neștiutoare. Cât despre poveste, secretul este să fie în proporție de aproximativ 80% adevărată. Se acceptă cel mult 20% înfloriturи și invenții. Dacă nu se respectă rețeta din străbuni, povestea riscă să-și piardă credibilitatea. Era să uit: puțină autoironie nu strică.

Ne-am mutat în cigar-bar-ul unui hotel. Victimă sigură deja, dar m-am ocupat pe-ndelete, fiindcă am vrut s-o încarcerez pe veci, ca să mă pot adăpa mult și bine.

Să iubești presupun că înseamnă să folosești protecția cu toate celelalte, să te ștergi conștiincios de ruj în oglinda liftului înainte să intri în apartament. Dacă ții la ea, îți speli mirosul de cauciuc de pe pulă înainte să te bagi în pat sau speli măcar paharele pătate de buze în cazul în care nu locuiți împreună și ai fost vizitat. Dacă o respecți, legătura cu restul o ține un prieten, un angajat sau altcineva. Și nu le dai add pe facebook.

Vreau să revin un pic la vârcolacul meu. Nu ți-am spus niciodată cu ce se ocupă. Ei bine, n-o să-ți vină să crezi... Este angajat de un prinț saudit ca să-i trăiască viața! Cum, cum? Ai auzit bine! Ce legătură are asta cu noi? Niciuna, la naiba, dar dacă tot m-am apucat să-ți scriu de mine și de oamenii ăștia din viața mea n-am cum să nu-ți povestesc asta. Prințul suferă de o formă agravată de agorafobie și de una mai ușoară de antropofobie. Locuiește într-un mega-penthouse-duplex din 6ème arrondissement (care nu, nu e ca sectorul 6 din București, dimpotrivă). Nu iese decât cu mașinile exagerat de scumpe pe care le deține, direct din garajul subteran. Dă ture obsesiv prin cartierul lui și nu coboară pentru nimic în lume din bolid.

Schimbă mașini și ceasuri, are cont pe facebook, instagram, linkedin și toate platformele de socializare existente. În rest „trăiește“ prin bunul său prieten vârcolacul, care, crede-mă... știe să trăiască pe cinste. Iată cum: i-a făcut copie după Amexul său Centurion Black și efectiv îl obligă să iasă în cele mai bune locuri, cu rezervări făcute în numele familiei regale saudite, să conducă doar mașini scumpe, să arunce cu bani în stânga și-n dreapta pentru a se face remarcat, să se asigure că în compania lui se află cele mai tari manechine din Paris, New York și Milano.

Știu povestea de mult și mi se pare fabuloasă și astăzi. Rolul vârcolacului este să trăiască la extrem, să consume lucruri și persoane scumpe și apoi să vină zilnic la prinț să-i povestească. Acesta îl laudă. Sau îl dojenește, dacă i se pare că putea mai mult. Au fost și momente amuzante, în care prietenul meu iranian, dărâmat de alcool sau droguri, zăcea în casă și inventa diverse acțiuni pentru bizarul său șef, trimițând un șofer prin Paris cu portabilul pentru a da „check in“ în locuri exclusiviste. Sunt convins că sauditul ciudățel mă consideră prieten bun doar pentru că fraternizez cu avatarul lui.

Marți noaptea. Îmi țin sufletul la rece. Mă gândesc la mentorul meu. Cred că o să fie mândru... Am terorizat-o pe brunetă. Și-a făcut prieten la cererea mea și l-a umilit în noaptea asta, sub privirile mele. A plecat umil, uitându-se peste umăr... Vampire wannabe... *N-are șanse nici dacă îl pregătesc eu.*

Te pup acum. Am ajuns acasă și trebuie să parchez.

P.S. Nu, nu sunt singur.

Scrisoarea a VI-a

Zebra mea veselă,

Vânătoarea de vară este una specială pentru mine. Nu ușurința ei (căci e un anotimp în care hormonii zboară-n voie) e cea care mă excită. Ba din contră, știi bine, pentru că ți-am mai spus. Altceva trebuie să fie. Poate că sunt destinațiile în sine, poate că se datorează totul Maestrului și felului în care mi-a prezentat el anotimpul cald.

Aterizez pe buza Mediteranei, pe Coasta de Azur, în Nisa, mai exact. Un sentiment de apartenență mă copleșește. Tărâm al vânătorii deschis pentru mine de El. Întârzierea bagajului mă face să ratez ultimul helico spre St. Trop. și mă văd nevoit să iau un taxi. Durează o oră jumate și nu mai am răbdare, am dinner la Villa sau la Brasserie, chiar nu mai știu, dar clubul e sigur Caves. Ajung într-un final să le fac pe toate. Urc treptele de la Byblos către clubul meu preferat, urmat îndeaproape de opt gagici. Românce, rusoaice, ucrainence, dar și o tipă din Venezuela. Paza se dă la o parte, managerii urlă, iar eu sunt acasă. Bine v-am găsit.

Totul a-nceput acum zece ani, dacă nu mă-nșel. Eram la un club cu El și mi-a spus: „Mâine plecăm la Saint-Tropez. Ia-ți o geantă mică, mergem la o petrecere privată și după aia ne-ntoarcem în țară.“ Am stat trei luni.

Tahiti beach and hotel – consulatul român de la Saint Tropez... Drapelul românesc flutură cot la cot cu cel elvețian (originea patronului), în timp ce câinele blănos de la Tahiti, care bântuie hotelul în lung și-n lat, a început să răspundă și la Vino aici, Lola, *fiind strigat așa din ce în ce mai des în ultimii cincisprezece ani. A devenit locul de adunare al românilor, fie că mai vorbesc limba maternă, fie că nu. Miniștrii joacă table pe plajă cu mari constructori. Monegaștii sunt toți la masă la umbră și scrutează marea să vadă dacă ancorează vreo barcă mai mare ca a lor. Nu sunt prieteni neapărat, dar li se pare că există o singură masă bună în restaurant și preferă s-o share-uiască... Dezvoltatori imobiliari socializează surâzând cu băieții deștepți din energie, cu mogulii media (care doar zâmbesc și aprobă, obișnuiți fiind să nu vorbească ei, ci să-i lase pe ceilalți). La toate mesele și grupurile se găsesc infiltrate două categorii de oameni: câțiva escroci (români, dar de talie internațională) și lobbyști de nouă și veche generație. (Nu sunt mulți capabili să vadă fina deosebire între cele două tipuri.) La masa din colțul restaurantului, câțiva băieți de la Servicii și Poliția Financiară stau și se prefac că se distrează. Nici anul ăsta nu au reușit să rămână nedescoperiți. Îi trădează ceasurile, ochelarii, până și felul în care duc paharul la gură. Toți se amuză trimițându-le tarte și apă plată și pozându-i cu telefoanele mobile ca să-i pună pe internet. Vă mai așteptăm pe la consulat.*

A fost prima și ultima oară când de la Nisa la Saint Tropez am luat barca. Barca Lui. De atunci am folosit de multe ori elicopterele de la Helli Securité și Air Monaco pentru a ajunge la destinația finală pe coastă. A fost prima și ultima oară când am locuit exclusiv pe barcă. Pe urmă am luat hotelurile la rând: adoratul Byblos, impunătorul Chateux de la Mensardière, ca până la urmă să mă stabilesc la boemul Tahiti. A fost prima oară în Saint Tropez, după care mi-a devenit destinația favorită a tuturor timpurilor și aproape reședința de vară.

M-am așezat iar pe plajă... Două zile tropeziene extenuante. Au răsunat Cavesul, Vipul, Nikki Beachul, Brasseria și portul... Ea s-a supărat astăzi... Ce-i drept, nu i-am scris... Preocupat cu organizarea petrecerii de pe plajă, stropit abundent cu aburii alcoolului, apă cu clor și șampanie împrăștiată frenetic, mi-am lăsat telefonul la adăpost. N-are de unde să știe și să înțeleagă asta... E destinul meu... mă înțeleg românii, francezii și iranienii care au fost cu mine azi și, la rândul lor, și-au vândut sufletul aceluiași cumpărător... Aprind trabucul. Sunt singur, iar. E liniște.

A fost primul Caves, au urmat atâtea. Primul Nikky Beach. Le-am vizitat apoi în toată lumea. (Degeaba, are altă aromă în Saint Tropez.) Prima oară la Luna Rosa, la pastele bătrânului italian înainte de VIP ROOM. Prima Villa Romana, pe care-n timp am înlocuit-o ușor cu Brasserie des Arts, dar care n-are totuși culoarea Villei. Primul Club 55, cu tot cu istorioarele povestite de El. Primul Voile Rouge, cu petrecerile pe care Maestrul le organizează cu atâta iscusință, fiind singurul român

care poate strânge atâția conaționali laolaltă.

Ești clubber? Vânător? Dansator? Trăgător? Vampir? Jucător? Templul tău se numește Caves du Roy și este în hotelul Byblos din St. Trop. Dacă reușești să intri. Dacă ești acceptat. Dacă ești al nopții. Al lor. Adică al nostru. Mi se face pielea de găină și acum, când aștern rândurile astea. Pe mine m-a adus Mentorul. Mesele, relațiile – totul e moștenit de la el. Securitatea e formată doar din profesioniști, luptători din K1, băieți răi din Nisa, Toulon și Marseille, dar și din estul Europei și Rusia. Managerii sectoarelor sunt la rândul lor owneri de moteluri, bodegi și așa mai departe, dar pe timpul verii te servesc umili la mese (câștigând lejer zeci de mii pe sezon)…

N-a început încă, îmi spune el, jumătate în glumă, jumătate în serios, pentru că noaptea începe doar la două sau la trei, când auzi DB Boulevard – Another point of view. (Tradiții peste tradiții, baby…) Jackie E își face showul pe melodia asta: we got London în the place 2nite... we got... *Și așa înșiră toate mesele importante, trecând prin Dubai și terminând mereu cu* BRAZIU*!! Jackie este DJ-ul. Un bulan gras care face legea în St. Trop. cu o voce devenită legendară datorită Cavesului. Un homo a cărui prietenie e căutată de designerii de la NY, actorii de la Hollywood și modelele de la Paris. Aici am trăit, aici m-am convertit defintiv. Aici am dansat alături de George Clooney, care o învârtea de zor pe Cindy Crawford, aici am fredonat înfrigurat One Love alături de Bono, aici am băut alături de Paris Hilton, aici am sărit în sus alături de Timati pe imnul Saint Tropezului. Da, aici la Byblos, unde încă stă Elton John, aici unde, în acest club neschimbat, cu coloanele lui nemuritoare, jandarmul din St. Trop. – Louis de*

Funés – și superiorul lui își scoteau soțiile la dans în Jandarmul se însoară. Welcome back 2 St. Tropez!

Am rămas în paradis o vară-ntreagă. Petreceri peste petreceri. Vânători regești urmate de festinuri împărătești. Când totul se apropria de sfârșit, am navigat spre Corsica. Calvi și apoi Bonifacio, considerat chiar și de cei mai experimentați marinari cel mai frumos port din lume.

Dimineața, câteodată cerul e roz. Știu, sunt beat, dar, la dracu', este roz!!! E 5.46, sunt la Tahiti, în camera 24. Pe terasă. Pe Consulat au arborat, ca în fiecare an, steagul românesc, care se zbate între palmieri pe un fond de un albastru sublim, pigmentat de bărci albe, perfecte. Mă gândesc la ziua ce a trecut... dacă am stors-o îndeajuns. Mă gândesc la ziua de mâine... rezervări... programări... planuri... Mă gândesc deodată la noi. Fuck, trebuie să dorm.

Umpluserăm barca de provizii. La prânz mâncăm pește și fructe de mare iar seara pizde, țâțe și cururi, pentru că umpluserăm cămara dar și cele 6 dormitoare ale iahtului. Laurent-Perrier rosé din abundență, câteva sticle de Domain d'Ott – a fost un an bun –, migdale și tot felul de fructe. Astea erau gustările dintre mese.

Mirosea toată a metal, și asta mă înnebunea. Ploua și am scos-o pe terasă. Am aplecat-o violent peste balustradă. Știa că

urmează s-o posed, dar nu își imagina că îi voi poseda și sufletul. A apucat să îmi strige ceva de ciclu. I-am rupt chiloții și i-am scos OB-ul cu o mișcare hotărâtă. A țipat ușor. Am intrat adânc, când într-o parte, când în alta. Țipa și înghițea stropi grași din ploaia ce cădea-n balconul nostru. Părul era fleașcă. La fel și sânii. Un pic mai la adăpost, ploaia îmi bătea doar pe piept și se scurgea spre crăpătura feselor ei... Am smuls-o și am împins-o pe masa de metal (mobilier de outdoor de căcat), cu cracii-n aer. Câteva urlete mai târziu, fesele ei erau tumefiate și ea striga: Mai vreau!!!

Stârneam gelozii la tot pasul, în fiecare port în care ne opream, la fiecare restaurant, în orice cârciumă sau bodegă. Și ne plăcea, ne amuzam copios pe seama bărbaților care împietreau și a soțiilor care-i altoiau în fel și chip.

Spune: Nu cred în vampiri!!! Repetă asta de douăzeci de ori. N-o să mă facă decât mai real. Spune-ți că n-au ce-ți face. Am să fiu cu atât mai letal. Spune-ți că poți să fugi. Am să fiu cu atât mai rapid. Gândește-te că eu nu sunt unul dintre ei. Abia atunci am să fiu creația întunecată a iadului. Noapte bună, pui.

Era vara noastră și eram de neoprit. Rămâneam câte două zile în orașele mai importante, cu aeroport, ca să putem schimba echipele. Zece triste plecau de pe barcă și le-nlocuiau zece larg-zâmbitoare. Era hilar, era grotesc, era fenomenal.

Te pup, somn ușor.

Scrisoarea a VII-a

Mon amour,

Am să-ți vorbesc despre țara mea, despre orașul meu, despre lumea mea, despre spațiul în care m-am născut, unde mi-am cunoscut Mentorul, am vânat, acolo unde am trăit efectiv și îmi continui nemurirea specifică rasei mele. Unde am început să practic arta neagră căreia îi sunt dedicat.

Nu mi-am dorit decât să-ncalc fiecare lege, fiecare regulă inventată, scrisă sau nescrisă. Creaturile nopții se confundă adeseori cu nelegiuiții de pretutindeni. Dacă e să fut, prefer să fut nevasta aproapelui meu. Iubesc să ucid. Paradoxal, pentru asta trăiesc. Dacă vorbim de preacurvit... aș face-o în biserică, aș da la muie chiar în sfântul altar. De furat, aș fura mult și de la stat, ca să nu pierd vremea. Încerc să mă las de fumat, dar îmi arde buza doar când văd semnul No smoking. Iar când îmi aprind un trabuc într-un spațiu închis din Paris am o erecție îngrozitoare. Ador bătăile în cluburi, depășirea limitei de viteză și a limitei alcoolemiei în sânge, sunt dependent de sexul cu minore și singura mea atracție față de droguri e dată de faptul că sunt în afara legii. Vampirii sfidează legile firii și iau în zeflemea legea

gravitației, care încă îi înrobește. Încă.

Câteodată. Câteodată sunt viu, deși știu că am murit. Câteodată regret, deși aș face-o din nou, câteodată aș fuma, deși m-am jurat să n-o mai fac, câteodată aș mai bea, deși mi-e rău deja, câteodată te urăsc, deși te iubesc, câteodată-s complet, deși sunt spart în bucăți, câteodată-mi aparțin, deși sunt tot al tău!

Mi-am trăit principalele momente ale vieții în București, cu câteva excepții. De exemplu, virginitatea mi-am pierdut-o la cincisprezece ani, la Amsterdam, dar asta este altă poveste. M-am dedicat întru totul acumulării de noi victime, în fiecare zi și cu precădere în fiecare noapte. Doar aparțin nopții, respir noapte, eu sunt noapte.

Acestea fiind spuse, totul a picat cum nu se putea mai bine, m-am născut în țara din care a apărut ideea de vampir, chiar dacă prost înțeleasă de muritori. Ăștia au țesut în jurul ei legende oribile... M-am născut totodată în locul cu cea mai frumoasă varietate de femei din lume și-n locul cu nightlife-ul cel mai prolific pe care l-am văzut vreodată.

O manechină. Era vară când am zărit-o într-un lounge bucureștean de pe malul lacului Herăstrău. Nu-mi amintesc decât zâmbetul ei perlat și bulinele de pe rochiță. Eram fascinat de creatura născută la Baia Mare și școlită la Cluj, după cum am aflat mai târziu. O manechină. Asta era meseria pe care o practica. Și avea tot ce-i trebuia ca s-o facă. Înaltă, brunetă, cu umeri lați – cum spunea un apropiat, deși eu nu observasem asta, eu o vedeam perfectă. Purta ochelari de vedere, doar în casă. Mai târziu, numai în prezența mea, a început să-i poarte peste tot, și

era sublimă cu ei. I-am luat adresa de facebook, i-am scris poezii, i-am luat numărul, i-am vorbit, i-am scris proză, i-am promis, i-am compus un acrostih, i-am furat sufletul. Desigur.

Bucureștiul este urât ziua, superb noaptea – exact ca noi, vampirii. România, toată, e o țară a extremelor, exact cum sunt creaturile nopții. Sărăcie lucie și lux opulent. Subnutriți și obezi. Lipsuri și excese. Toate astea au farmecul lor și au transformat capitala, precum Istanbulul sau Bangkokul, într-un monstru cu șapte capete și multiple personalități. Restaurantele de top au împânzit nordul orașului, unde se înghesuie majoritatea Rolls-urilor, Bentley-urilor și Ferrari-urilor. Cluburile care împânzesc tot orașul sunt de un glamour uimitor, iar raportul calitate-preț este de neegalat în lumea întreagă.

Ador barurile, cluburile și discotecile de aici. Le-am dedicat enorm de multe nopți și am făcut-o cu toată implicarea necesară.

Mergi pană la capăt sau n-o mai face deloc. Jumătățile de măsură sunt pentru luzări. Dacă te-njură, nu înjura, nu te uita urât, dă-i o sticlă în cap sau ceva de genu'. Comanzi Red Bull, te conjur, nu comanda light. Ai comandat o sticlă de alcool, termin-o, pentru numele lui Aghiuță. Ai ieșit, stai naibii până dimineață, ai chemat-o la tine, o fuți în cur și o plesnești peste buci cu limba de pantofi, ai pretenții, ești all in*, nu-ți faci un singur tatuaj, în pula mea, te tatuezi cu toate concepțiile în care crezi sau n-o mai faci deloc...*

Fiecare club este după chipul și asemănarea patronajului...

Astfel, avem locuri de hipsteri, de corporatiști, de golani și așa mai departe, exact corespondentul celor care l-au înființat. Le cunosc și le frecventez pe toate, pentru că vânătoarea este extrem de diferită între ele. Concurența este aproape nulă, masculii, în marea lor majoritate, sunt neprofesioniști, așa cum mi-a subliniat Mentor.

Mânca-mi-ați carbohidrații de bulangii cu abdomen striat, da-v-aș la yuyu de posesori de mușchi bine definiți, la naiba cu voi, gealați cu tricouri mulate și chelioși cu lanț și ceafă pe două rânduri... Playboy de ocazie, gigolași de o vară, știți voi care este plăcerea infinită a vânătorii pure?!? Habar n-aveți.

În țara asta săracă, dar plină de cluburi bogate, consumația minimă pentru o masă este o singură sticlă de alcool împărțită financiar și devorată de un număr oricât de mare de plătitori. În capitala asta în care nu toate casele au curent electric, fiecare club (și nu sunt puține) are cel puțin un sector Vip, ticsit de clienți. În țara asta plină de oameni săraci, clubberii, cu masă sau fără, la Vip sau la normal, la bar sau pe ring, au buzunarele doldora de droguri de toate felurile. De la cox tăiat cu tot felul și MDMA-ul lichid cu gust amărui până la țigara cu iarba amestecată cu tutun normal și pastilele E de toate felurile. Toate se adăpostesc în buzunarele românului, fie el coolist, penal sau curist.

Vineri seară, București. Am ajuns acasă pe două cărări de la gălețile de vin și Jack&Coke consumate. Am vrut să-ți mai scriu o scrisoare, dar prefer să aștern câteva cuvinte în jurnalul devenit unic companion. Mi-am început seara într-un excelent restaurant italienesc de la marginea lacului. Am avut cu mine o constănțeancă, victimă veche, și două surori brașovence pe care le ardeam de ceva vreme, dar numai separat – nu știau una de cealaltă. Ne-am desfătat cu Vintage Tunina și paste cu ragu. De acolo am continuat într-un restaurant cu program și atmosferă pe modelul Baoli (Cannes), Bagatelle (New York), Vita (Miami). Aveam masa luată cu doi muritori. Mă așteptau alte nouă fete, marea majoritate manechine din București, Chișinău, Iași și Bacău. Lumea era deja dezlănțuită când am ajuns, fiecare fiind adânc implicat în propriul drog. Cozile de la baie indicau perfect consumatorii de ilegale, iar eu m-am îndreptat cu mândrie spre pisoar, atrăgându-mi priviri vorbitoare: Uite ciudatu', nu bagă și el un pic de alb la cabină...

Zâmbesc și mă-ntorc la masa unde mă așteaptă câteva sticle de Corton Charlemagne înfipte în frapiera imensă. La trei și jumătate îmi iau anturaju' și plec într-unul dintre marile cluburi. Paza se salută cu șeful securității mele. Cele trei PR-ițe de la ușă se bat care să ne conducă la masă. Sfârșesc făcând-o în grup. De pe scenă, MC-ul mă zărește și-mi zbiară numele-n microfon, patronul se-nființează de urgență și-și frânge mâinile. Gestul lui mă scârbește și comand doar trei sticle de Jack și mai multe doze de cola. Amestec și bem toți. Muzica bubuie, dansatoarele golașe se unduiesc, clienții consumă diverse. Agăț încă două puștoaice, pe care le aduc la masă. Vineri seară, București.

Te las, mă duc să mă-ntind o vreme.

Pa.

Scrisoarea a VIII-a

Leuțule,

Înainte să te cunosc am avut-o pe ea. Am avut-o-n toate felurile în care un bărbat poate avea o femeie, în care un părinte poate avea un copil, un stăpân un sclav, un sugar o jucărie care zdrăngăne.

Milano. Festivalul de modă. Ajung cu vârcolacul iranian și un prieten de-al lui francez. Sunt toate romăncele din zonă și în câteva ore avem lângă noi modele, prostituate și designerițe deopotrivă. Toate știu că au venit băieții cu distracția și sunt pregătite să-și ofere trupul și sufletul. Toate ne tentează cu invitații la showurile de modă, numere de telefon ale dealerilor, rezervări la restaurante și cluburi. Fuck u all! We own this town also. *Începem. Restaurant. Paste și shoturi de vodcă. Continuăm. Club. Luăm masă lângă Flo Rida și ne punem pe treabă. Plecăm în altul, apoi în altul. Rolls-ul iranianului se umple din ce în ce mai mult. Decapotat, ajunge să găzduiască până la 15 persoane, toate în picioare. Marea lor majoritate fete, dar și PR-i și alte cunoștințe milaneze. Și un indian euforic cu două sticle de Crystal, pe care nimeni nu-l cunoaște, dar toată lumea presupune*

că l-a chemat cineva… Poliția ne urmărește, lumea ne filmează cu telefoanele mobile. Intrăm, nu știu cum, într-un conflict cu o mașină de sicilieni. Coborâm în grabă ca să adăugăm și violență pe lista de to do*. Adversarii scot ca din pământ niște leviere, țevi și bâte. Batem în retragere și fugim cu Rolls-ul.* We live 2 fight another day. *Hollywood club. Ceartă cu managerii, Crystal, Belvedere și Patron. Ieșim pe zece cărări și ne îmbarcăm în Rolls. Indianul și francezul vor iarbă, așa că ne oprim la niște ciori. Cumpărăm și ciorile se întind la vorbă. Mă prind că e o manevră.* Drive man, fuck it! On se casse!! *Vampirul tău preferat și vârcolacul au venit aici doar pentru două suflete pe care le vor la colecție. Nu le obținem, așa că ne întoarcem la hotel. Cu chiu, cu vai, evacuăm indianul care ne-a urmat până la camere.* Fuck u man, we don't know u!! Va fanculo!!

Am cunoscut-o la Milano, în timpul unui festival de modă unde eu venisem cu niște creaturi nocturne pentru party și pescuit sportiv. Pe româncă n-o cunoșteam însă. O știam din vedere, din țară, și mă fascina de ceva vreme. Măritată, treizeci și cinci de ani, doi copii, un băiat și o fetiță care-i semăna întru totul. Mereu tristă, își masca starea îmbrăcându-se rock, purtându-se ca o adolescentă și consumând cantități impresionante de alcool la chefuri deșănțate. Soțul ei avea aproape cincizeci de ani, dar se ținea incredibil de bine. Întotdeauna pedant, se-nscria între bărbații prezentabili în orice situație, indiferent de continent. Bărbat cu foarte mulți bani și relații la orice nivel, se ocupa cu energia și era considerat oligarh de către presă, un om de afaceri de către politicieni și cel mai mare interlop român de către cunoscători. Hai să stabilim ceva, baby, se zice: Ce nu te omoară te face mai puternic. Dar oare se referă la navigatul pe net, la mersul la bibliotecă, mâncatul la KFC, ațipitul în fata plasmei tale oversized pentru living? Ori la filmele science-fiction și la

expedierea sms-urilor interminabile? Nu! OMFG, NO! Trebuie să faci întâi lucruri care te-ar putea omorî... Înoată cu Marele Alb, intră în combaturi fizice pe stradă, în ring sau pe orice altă suprafață, consumă moartea albă pe venă sau pe nas, fute în Africa fără prezervativ (băieți, fete sau copii, depinde ce preferi), depășește viteza legală, sari de undeva de foarte sus, coboară cât mai jos, pierde-ți nopțile-n cantități incomensurabile de alcool. Adrenalină, baby. Ce nu te omoară te face să trăiești. Cu adevărat.

Îmi place că nu bei alcool, dar sorbi vodca cu cranberry. Ador că nu fumezi, dar îmi suporți trabucul. Îmi place că dansezi pe r'n'b, deși preferi house. Apreciez enorm cum te îmbraci, chiar dacă goală arăți cel mai bine. E sublim că ești înaltă în societate, dar măruntă acasă, fără tocuri. Iubesc că porți rochii lungi, dar te miști ca o cioară din Harlem. E maxim că mănânci la fel ca mine, deși nu iei măcar o dată un gram. Îți plac biscuiții, dar nu și cei cu cremă. Ești naivă, dar și matură. Ești bună, dar și ironică. Ești frumoasă, fără doar și poate. Ești amuzantă, dar și aspră. Ești a mea, dar și a altuia.

Întreaga cale către tine este sexul. Premiu pe care și eu mi-l doream, dar cu tine totul devine un carnaval de lumină și culoare. Ucraineancă la origini, bei seară de seară, și astfel cad și eu în păcatul meu preferat.

Toate astea au făcut ca ea, soția lui tristă, să mi se pară irezistibilă. Faptul că nimeni nu-ndrăznea să-i vorbească de frica lui, faptul că îi era foarte sete de orice: atingeri, alcool, dragoste, cocaină, pasiune, aventură.

Nu știu dacă s-au inventat aici, dar simt că vampirii superiori sunt doar din România, așa cum caviarul este din Iran. Știu că sângele care le aparține este peste tot, ca și cel scurs din vită argentiniană. Precizia lor este a ceasurilor elvețiene, iar rafinamentul – al ciocolatei belgiene și al trabucurilor cubaneze. Exclusivism? Nu neapărat. Asemănător doar cu cel al diamantelor africane. Există și altele, dar nu sunt alegerea întâi. Vampirii dau un singur lucru: dependență! Precum vodca rusească, marijuana jamaicană, cocaina columbiană și nu în cele din urmă cola americană.

Am ieșit acolo, în orașul modei, și apoi din nou acasă. Locuiam la Carlton Baglioni în noaptea în care mi-a luat-o prima dată în gură și în care am răvășit-o în toate felurile posibile, cunoscute sau mai puțin cunoscute oamenilor de rând. Sfâșia cearceaful cu unghiile în timp ce eu treceam de la un orificiu la altul cu ușurința cu care alternez aromele din cornetul de înghețată. Doi bodyguarzi ai soțului o căutau disperați prin lobby, dar nu-i păsa – urla ca o descreierată deșănțată.

Ai plătit într-atât încât să nu mai fie nevoie să plătești? Încât patronilor de cârciumă să le fie rușine să-ți mai ia banii când te văd aplecat peste pahar? Te-ai bătut îndeajuns de mult încât să nu mai fie nevoie să te bați? Încât adversarilor tăi să le imprimi teamă și respect înainte să arunci primul pumn?

M-am săturat de voi, fumători fără țigări și foc, drogați fără doze, jucători fără vorbe, clubberi fără mese, dansatori fără ritm, gurmanzi fără foame, cântăreți fără voce, scriitori fără cuvinte, sexologi fără viață sexuală... Vă urăsc.

Totul a continuat în țară, prin cluburi și restaurante, chiar și în seri în care ea venea cu soțul și întregul efectiv de securitate. Rolul meu era să descopăr ascunzișuri și cotloane. Al ei era să găsească scuze pentru a se ridica de la masă. Cel mai excitant este să auzi o femeie cu membrul tău înfipt în gât încercând să-ți repete la nesfârșit Te iubesc, nereușind decât să scoată niște sunete greu descifrabile și să-i dea lacrimile de efort... Când terminam, aveam sexul plin de salivă, resturi de spermă, lacrimi sărate și rimel diluat. Ea era șifonată, dar fericită. Cu sufletul ei în buzunar, mă întorceam la masă. Pe drum opream, bineînțeles, la masa soțului, să salut.

Ești ca o zi însorită cu multă ploaie, nefericito, ca o vacanță în țările calde cu temperaturi scăzute. Mi-ar plăcea să te-njur și s-o luăm pe două drumuri, unul în care-mi cer scuze, unul în care n-o fac... Vampirul politicos care și-a cerut scuze să moară în scurt timp de tuberculoză, sau de diabet, într-un spital sau într-un șanț. Vampirul obraznic, cel care nu și-a cerut iertare, să trăiască la infinit într-un belșug de nedescris, dar să fută femeile doar în cur, în memoria celui care s-a desprins din el pentru a fi politicos.

Sunt fermecat de noapte... Noaptea vreau să trăiesc și tot noaptea aș vrea să mor... Noaptea vreau să vânez și tot noaptea îmi place să lenevesc. Aș mânca, aș bea și aș fuma. Și, da, noaptea

aș fute. Noaptea iubesc cu adevărat și urăsc cu tot sufletul. Mi-e dor, sufăr și plâng. Noaptea regret și o iau de la-nceput. Noaptea râd singur ca prostul. Sunt liber și singur. Ocupat și înconjurat totodată. Noaptea sunt tot ce pot să fiu.

Iubesc bărbații care iubesc femeile. Bărbații care-și respectă soția, fiica, sora etc. Le sărută și le mângâie, le îngrijesc și le primenesc, le ascultă și le adoră. Ei îmi dau menirea, ei mă fac să fiu cine sunt. Le datorez totul. Impulsurile mele sunt mult mai puternice datorită lor. Îi iubesc și îi respect, te rog să nu crezi altceva. Femeile lor sunt înzecit mai bune decât cele care aparțin nimănui. Eu cu ele mă încarc mult mai bine. Doar ele mă îndestulează.

L-ai întâlnit vreodată pe Satana? E o întrebare retorică, pentru că tu, ca simplu civil, o să-mi spui că nu sau o să-mi îndrugi nu știu ce bazaconii filosofice ca să pari interesant. L-ai văzut vreodată pe Necuratul, pe Aghiuță, pe Dracu', pe Naiba, pe Diavol, pe băiatu' ăla cu adevărat rău nu un badboywannabloserinfact? Pe ăla? Nu, îți spun eu că nu l-ai văzut, muritorule, nu așa cum îl vedem noi... Eu, tânăr vampir, îi ascult de mult învățăturile, dar l-am văzut o singură dată și m-am contopit cu el. Era la mine-n casă, în living, stătea picior peste picior în blugi skinny și converși fără șiret. Cămașă-n carouri purtată șmecherește semi-deschisă și cu mânecile suflecate. I-am văzut fața foarte clar, am știut că e chiar el, șeful meu direct, dar, foarte ciudat, n-am reținut și deci nu-i pot descrie deloc fața, înălțimea, textura pielii, nimic. Doar hainele. S-a ridicat, a venit către mine, și eu, instinctual, m-am întors cu spatele și am

devenit una cu Dragonul. Am spart ușa la baie, unde se pișa una de care, dacă țin minte bine, începusem să prind drăgan. Și asta nu se face. Fără vorbe multe, am târât-o de păr până-n living, așa, cu chiloții-n vine și dâre de pișat care se scurgeau pe pulpa stângă, parcă și ele mirate că nu ajung în vasul veceului, așa cum erau învățate. Am fardat-o bine de tot, așa, pe semi-permanent, față, corp, și am azvârlit-o pe ușă afară în ploaie. Am uitat să-ți spun că ploua, dar, morții mă-sii, nu prea are legătură cu povestea oricum... M-a lăsat atunci Omu' Negru, a ieșit, m-a bătut ușor pe umăr și mi-a spus: Așa băiete, era s-o sfecleștI cu asta mică! Eu am zâmbit mulțumit și apoi am izbucnit în plâns, îndată ce el a plecat trântind ușa. Doamne, cât o iubeam pe fata aia...

Nu l-am mai întâlnit de atunci, și nici n-aș mai vrea, dar două săptămâni mai târziu am botezat un copilaș și, la indicațiile preotului, m-am lepădat de el de trei ori. Am primit pe loc un sms: Ai vorbit azi ceva de mine, băiete? I-am spus că nu, că a fost o situație și că să vină la petrecere să-i explic, dar spre norocul meu n-a mai venit... Cred că știa el ceva și n-a mai vrut gâlceavă...

De ce fac toate astea? Atunci când scorpionul a rugat broasca să-l treacă râul, argumentul care a determinat-o pe ea s-o facă a fost că dacă o-nțeapă o să moară amândoi, căci el nu știe să înoate. La mijlocul râului a înțepat-o de trei ori, ea a-ntrebat De ce? înainte să se ducă la fund și el i-a răspuns simplu: Ăsta sunt eu, nu m-am putut abține. Vezi tu, iubito, nici eu n-am un răspuns mai bun. Asta mi-e firea. Mi-o asum, chiar dacă asta va duce și la propria-mi pieire fără-ndoială.

Te pupă tati, să ai o noapte frumoasă!

Scrisoarea a IX-a

Rățușca mea,

A trecut ceva timp de când nu ți-am mai scris, dar am fost foarte ocupat. Iartă-mă dacă n-am să fiu foarte coerent, dar e cinci dimineața și sunt puțin matol. Just a little bit!

Știu, știu, ți-am spus că mă feresc cât pot de alcool și sunt convins că Maestrul m-ar judeca dacă m-ar vedea azi. Noroc că e la Berlin.

Am aprins șemineul și ascult Pink Floyd pe vinil. Ăsta sunt, demodat, de școală veche, citesc ziare de hârtie și cărți cu coperte, beau cola cu zahăr, prefer filmele în 2D și fără efecte speciale... Îmi aprind un trabuc, așa cum îmi place, de la un chibrit lung... Arunc bățul în flăcările șemineului. Aș arunca și alte obiecte, pentru a-mi satisface pornirile piromane...

Eram beat... Eram atât de beat încât, deși știam că șoferul o să mă lase în fața casei și paznicii o să-mi deschidă porțile și ușa, mă gândeam cu groază cum voi scăpa de bocancii din picioare... Încălțările negre vintage aveau curele duble legate peste șiretul înnodat... Mult mai fezabil mi se părea să dorm cu ele, chiar dacă știam că picioarele mi se vor încălzi îngrozitor. Eram atât de beat

încât nu-mi păsa (și asta nu era OK) nici de fata extrem de frumoasă care îmi spunea să mai rezist îndeajuns cât să o duc acasă, și nici de cea care, deși divorțată recent de un mare dirijor, mă dispera cu planurile ei pentru noi...

Sunt beat, sunt singur, sunt îngândurat... Am tot fost plecat... Am lovit iar Kievul, Milanoul, Parisul, Londra...

Prietenul meu a plecat, a venit o nimfă a locului, îmi dansează prin fum, fum dens de narghilea. Libertatea înseamnă fum. La asta s-a ajuns. Libertatea supremă este echivalentă cu dreptul de a fuma. Kiev, Moscova, București – libere. Dar să revin la clubul de strip-tease în care mă aflu... Dansează din nou, știe cine este, își cunoaște fiecare mușchi, cei de la șolduri și spate mă înnebunesc, here we go again. Depeche Mode: Home. Vrea să îmi ia mințile, neștiind că sunt de mult amanetate. I-am salvat numărul, nu știu dacă am să-l apelez vreodată, în pofida jurămintelor. Regulile clubului interzic să ne vedem acum. La naiba, m-am îmbătat. Trebuie să fac asta mai des. Vânătoare primară, totul de la zero, asta ne ține în viață. Fără arsenal! Bătrânul arc și săgeți pline de venin, foc, sau chiar boante și nepuntincioase.

Prima dată la Kiev, a doua seară deja aici, toată lumea mă salută, lala Monaco, lali Paris, m-am săturat, Drake urlă Over... Nu e deloc over, abia începe... și Drake știe... Mă duc iar la... știți voi... nimfa lipsește, mă înșală, o înlocuiesc cu alta, care nu are atâtea reguli, și o pompez cu ochii pe ceas două ore mai târziu în camera mea, două etaje mai jos. Am să prind avionul ăsta, la dracu'! Mulțumesc încă o dată, fetițo. Sunt relaxat acum...

Gata, avion, delegația în care am fost este devastată. Toată lumea doarme, mai puțin ownerul Novotelului, care vomită în spate. O cola, gheață. Spasiba balshoi*, mă întorc... Nimfo? Tu ești? Nu... Heeei, toate mirosiți la fel? Mulțumesc, Kiev, mă ntorc acasă...*

Obosit după zilele astea... dar noaptea mă trezesc... O blondă și o brunetă. Bruneta mă iubește, blonda încă nu. Au terminat amândouă. Apoi și eu... în blondă, desigur, premierele trebuie marcate cumva.

Că tot vorbeam de Ucraina și stilul ei inconfundabil, am ajuns până și în Kazahstan. Petreceri și femei din belșug. O țară cel puțin ciudată, merită să îți arunci un ochi peste rândurile pe care le-am așternut când am fost acolo.

Aprilie. Stau singur, tolănit pe una dintre canapelele din lobbyul hotelului Rixos din Almaty, Kazahstan, și trag dintr-o narghilea. Țară a paradoxurilor, nu poți fuma în nicio incintă, nicăieri, mai puțin narghilea, care se comandă pretutindeni.

Cele mai cunoscute branduri care în lume se găsesc regrupate pe câteva străzi sunt aici împrăștiate în tot orașul, aparțin soțiilor plictisite ale kazahilor și mai plictisiți, iar amenajarea lor costă înzecit cât clădirea în care sunt plasate. Nu există taxiuri, dar încearcă să ridici mâna pe stradă! Minimum trei mașini vor opri să te ducă unde vrei, privați cu care trebuie să negociezi prețul la plecare, ca să nu te cerți la destinație. Asta dacă reușești, desigur, să te-nțelegi cu interlocutorul: aici engleza, franceza și italiana sunt considerate limbi moarte. În Kazahstan nu alegi, ci te supui. În Kazahstan nu faci business, ci sprijini

economia națională. În Kazahstan nu asculți, ci ești ascultat. În Kazahstan mănânci cal la restaurant și înghiți rahat oriunde altundeva, atât din cel turcesc, cât și din cel servit de președinte și de guvern. Democrație prezidențială, președintele deja reales va fi reales pe viață, Constituția permite, pe urmă fiica lui îi va lua locul, așa cum îmi spun localnicii că se va întâmpla. Rusia și China coexistă în cele două rase care se plimbă pe străzile gri, iar când se întâlnesc într-o fată blondă, înaltă, cu ochii migdalați, înțelegi ce cauți tu în zonă. From Kazahstan, with love.

Nu-ți face griji pentru mine, mai am momente dintr-astea în care deșertăciunea mă coboară, dar renasc ca pasărea Phoenix din cenușă… Sunt acasă și aici victimele ale căror suflete le-am strâns înlănțuite mă umplu de energie. Câteva idioate s-au mutat pe strada mea, în jurul meu sau măcar în cartier. Mă amuză copios.

Compun un mesaj siropos, influențat și de cei doi litri de vodcă băuți la braseria de pe strada mea…

Sunt beat, dar n-am să te las să mă condamni. Sunt încă aici, e singura urmă de umanitate. Necruțarea mea își găsește alinare în vodcă pură sau în vin cu nemiluita. Îți sunt foarte aproape acum, deși îți sunt mai departe ca oricând. Am ochii în lacrimi, dar nu îmi permit să le las să curgă pe obrajii încă mânjiți de rujul ieftin al unor târfe…

Atunci când mă-ntreb dacă propria-mi natură este câtuși de puțin reală sunt angrenat într-o seară ca asta. Atunci îmi e clar de ce trebuie să fiți călcate-n picioare, siluite, sau în cel mai bun caz ignorate. Atunci, natura mea are sens, instinctele mele sunt explicabile, iar starea mea e chiar onorabilă. Atunci când voi sunteți independente, mie îmi este greață. Mentorul e cel puțin nedumerit. Emanciparea femeii ne-a afectat pe toți, dar în special pe noi, vampirii adâncurilor. Odată aduse-n plase, nu vă faceți vise, sunteți la fel, însă ați schimbat regulile jocului.

Astăzi un bătrân SL 190 din ’61 m-a lăsat baltă în mijlocul bulevardului și a trebuit să chem platforma, dar cu ocazia asta am decis să nu-mi chem un șofer, ci mai degrabă să mă plimb printre muritori… Am mers pe jos câteva stații de metrou admirând spectacolul străzii și superbele ei creaturi… M-am întors la vânătoarea primară, la abordarea clasică, la tehnici pe care le credeam uitate…

Atunci când te prăbușești, când cazi de foarte sus, ai impresia că zbori, că plutești. Câteodată toate aveți impresia că sunteți în al nouălea cer, când de fapt sunteți în cădere liberă. Și doar am vrut ca impactul să fie zdrobitor, așa că v-am urcat teribil de sus. Mă interesează mai puțin că Sfinția Sa Papa de la Roma a luat un copil în brațe, că o măicuță și-a sacrificat viața pentru cei bolnavi de SIDA sau turberculoză, că nu știu ce călugăr nu știu ce-a făcut. Mă afectează însă că o curvă dintr-o bombă de bordel își dorește să iasă de acolo și nu poate, că o alta nu visează decât să-și mărească sânii ca să poată cere într-adevăr prețul corect. Da, asta mă doare!!

Am mers preț de câteva stații de metrou. În fața unei cafenele se sfădeau două puștoaice îmbrăcate cool și colorat. Le-am urmărit preț de câteva secunde, apoi m-am prezentat și le-am invitat la un bistrou din zonă. Am aflat îndată că, deși amândouă arătau de șaisprezece ani, una avea paisprezece, iar cealaltă șaptesprezece. În orice caz, judecătorul mi-ar fi dat și mie cinci, șase ani, liniștit.

Câteodată îmi uit misiunea și mă holbez, asemenea unui civil, strict după carne. Funduri bombate și apetisante și sâni grei (de preferință naturali) îmi întorc capu' și mă lasă cu gura plină de apă. Sunt gata să vă penetrez, ispite mizerabile ce-mi stați în calea hranei mele zilnice, sunt gata să vă am așa, ca de la pulă sculată la pizdă neudată care trebuie scuipată. Mă interesează oare că nu v-ați udat? În general, da, chiar pentru asta trăiesc, dar atunci când vă unduiți lasciv în club recunosc că îmi vine doar să mă descarc în voi și atât. Cum spuneam, uit scopul, regulile vampirilor, și mă cufund în plăcere și rebeliune adolescentină. Judecați-mă. Vă provoc.

Ne-am așezat la masă și le-am comandat toate bunătățile pământului, inclusiv o sticlă de vin roșu și una de alb, pentru nesătula mea persoană. Mâncau pe nerăsuflate, beau și limba li se dezlega. Le ascultam amuzat, fără să intervin prea tare, și palmele mele se plimbau pe pulpele lor mascate de fața de masă. Membrul încordat la maximum zvâcnea spasmodic.

De ce ți-e frică nu scapi. Nu încerca să fugi, să te ascunzi. Eu sau un seamăn te vom găsi. Roagă-te doar să nu te vrem. Nu există armură impenetrabilă, vestă antiglonț pentru care nu se lucrează la proiectilul corespunzător, cetate măreață pentru care nu se construiește calul troian care va intra pe poarta cea mare. E doar o chestiune de timp. Poate că atacul e cea mai bună apărare. Încearcă, te rog din sufletul meu amanetat.

Când au venit plăcintele cu mere și au început să le garnisească cu frișcă, mi-am amintit de scrierile semi-erotice a lui Henry Miller, în care toate orgiile sexuale erau negreșit precedate de unele culinare. La el, cele două erau legate. Mâncarea? O condiție necesară pentru sex, mai ales pentru cel în grup. La mine e invers. Nu pot cu burta plină. Așa că am băut un Chardonnay rece și apoi am poftit-o la baie pe puștoaica de paisprezece ani tunsă bob. Erau deja înnebunite după mine și alcool.

Don’t hate the player. Hate the game. *Și dacă jocul se numește dragoste, suferință, socializare, sentimente, sex, trăiri, ură – cu atât mai bine. Nu strică să știi poker. Ba dimpotrivă. Nu îți subaprecia adversarul. Nu îl lăsa să știe ce mână ai. Fii overconfident, chiar și atunci când nu ai nimic în mână, fii umil când ai nevoie să storci ultima picătură de sânge, ultima lacrimă, ultima șoaptă. Plusează când nimeni nu se așteaptă și fii gata tot timpul de* all in. *Zâmbește mereu, cazi pe gânduri, arată distrat, dar fii în permanență atent la ceilalți. Fiecare gest are însemnătatea sa. Fiecare grimasă are o explicație clară. Fiecare acțiune, o reacțiune. Trebuie să știi și când să te arunci, și când*

să te retragi, să trăiești, să lupți încă o dată. Ah, era să uit, puștoaico: Don’t 4get 2 tip the dealer!

A acceptat pe loc și am pus-o în genunchi. M-am desfăcut la prohab. În timp ce o lingea conștiincioasă, a intrat și prietena ei mai mare, cu păr lung până la fund. I-a luat locul la supt și pe copilă am întrebat-o dacă mai e virgină. Mi-a dat din cap că nu și atunci, mulțumit, am aplecat-o peste chiuvetă, i-am coborât colanții și i-am vârât-o până la prăsele. Pe decana de vârstă o țineam de păr cu nările aproape de locul penetrării, ca să simtă mirosul de sex al amicei. Oricum se băgase aiurea în toaletă și în treabă. Cu o mișcare bruscă am ieșit și jetul cald de spermă a împroșcat fața indiscretei – ochi, gură și păr...

Mă închin nopții. Mă face asta necredincios? Rugile mele se adreesează stelelor și lunii... Sunt ateu? Mă încarc cu energia întunericului. Aparțin deci Necuratului? Venerez femeia. Se aplică teoria chipului cioplit? Îngenunchez în fața scenei. Sunt deja al Satanei, deci? Plâng ziua, seara zâmbesc iar. Sunt vampirul perfect? Certitudini și nesiguranțe mă definesc deopotrivă. Nu știu unde merg de aici, dar acum nu mă puteți ignora. Rege al nopții, nu îmi puteți nega ziua. Stăpân al cluburilor, nu mă puteți exclude din lucrurile pământești.

M-am închis la pantaloni, le-am spus să se curețe, că le aștept la masă. Am ieșit, am plătit și am plecat. I-am lăsat chelnerului adresa de facebook, în caz că elevele mele o să mai vrea.

Apartenența este jocul. Cui aparțin eu și câte suflete îmi aparțin mie. Aparținem cărui loc? Sau cărui cerc? Sau cărui om? Dacă știi să dansezi, crezi că poți dansa cu mine? Sau îndeajuns de mult, de des? Dacă ai bani, crezi că îi poți cheltui în preajma mea!? Dacă nu ți-e somn, crezi că aparții nopții, cluburilor, iadului? Mă faci să râd. Îmi aparțin multe și mulți. Nu aparțin nimănui. Nici măcar nu aparțin casei părintești sau cuiva. Mi-am permis să las garda jos o dată și, într-un apartament închiriat din Florida, i-am spus unei fete: Te aștept acasă. O oră m-am simțit neașteptat de bine. Bizar. A trebuit să plec apoi, și bine am făcut, oricum ea n-a mai venit. Ce am simțit în ora aia? Liniște. Fericire. De ajuns. Mi-am revenit, oricum, mulțumesc pentru grijă. Sunt necruțător.

Cred că mă culc... E târziu.

Pe mâine, fetița mea.

Scrisoarea a X-a

Inima mea,

M-ai numit deseori *animal*, și ai făcut-o uneori cu venin în glas sau cu ciudă, cu ură și cu pizmă deopotrivă, cu dinții scrâșnind sau împroșcându-mă cu venin. Nici măcar nu cred că-ți imaginezi câtă dreptate aveai, dar am să-ți arăt eu acum, în rândurile ce urmează.

Te-ai lăsat în voia hazardului până acum? Lasă-te și-n voia mea. Ai s-o faci oricum, mai devreme sau mai târziu, nu te mai opune, nu te mai lupta... Predă-te diavolului aici, pe Pământ, și am să am grijă să fie atât de apăsător încât la neîndoielnica ta moarte raiul să te accepte cu porțile deschise, în lacrimi și oftat de îngeri.

O cunoșteam pe voluptuoasa blondă de ceva vreme. Era atrăgătoare, cu formele ei pline și ochii de un albastru azur. Înaltă, cam 1,70, talia pusă în valoare de șoldurile proeminente, avea ca atuuri principale sânii imenși (puși, desigur) și fundul mare și bombat. Era amanta unui avocat celebru de la o mare casă de avocatură din București, un băiat destul de tânăr,

extrem de bogat și influent și cu o mare pasiune pentru sala de fitness și sport în general.

Te numești jucător de poker bun pentru că plătești cu popă-damă de aceeași culoare și-ți intră? Încearcă cu as cu optar, mâna mortului pentru care Wild Bill și-a luat un glonț în cap, și ai să vezi atunci adrenalină, șansă sau adversari la dreapta cărora stă însuși diavolul.

Nu strălucea și nu i-am dat atenție, lucru care știam că doar o întărâtă, dar nu era un plan, ci efectiv nu aveam timp de ea și nu se încadra la victimele de top. Lucrul acesta din urmă s-a schimbat drastic atunci când a rămas gravidă cu avocatul (la biroul căruia ea lucra ca secretară-contabilă-paralegal-mână dreaptă) și mai cu seamă de când el și-a părăsit nevasta și s-a mutat cu ea, pentru a începe de la zero. Deja atenția mea se îndrepta asupra ei. Mă atrăgeau cumplit formele ei, și mai ales cea a pântecului. Știu, știu: animal!

Crezi că știi să trăiești numai pentru că încă ești în viață? Crezi că știi să consumi numai pentru că bagi în tine? Dacă ai învățat să mergi și apoi să alergi, știi să zbori?! Dacă ai cinci copii mizerabili, crezi că ai futut, și încă bine, crezi că ai venit, crezi că te-ai eliberat?

I-am simțit dorințele care sălășluiau în creier și în inimă, dar și în vagin, și m-am adresat lor cu atenție și meticulozitate.

Era plină de dorință și mă dorea de mult, dar s-a scuturat cu greu de haine la prima noastră întâlnire. Pe măsură ce am făcut-o să se simtă în largul ei, au venit și orgasmele, din ce în ce mai puternice și mai rapide. Dintr-a șasea lună de sarcină până într-a noua.

Prădătorul suprem nu are viteză, nu are forță – are răbdare, are rezistență. Nu e totul să ataci, totul e să găsești momentul oportun să o faci, să aștepți, să calculezi, să te abții, să-ți muști buzele până la sânge dacă este nevoie. Să nu faci mișcări bruște și nesăbuite, pentru a nu speria definitiv vânatul. Am învățat asta cu greu și am aplicat-o apoi fără greș.

Aveam din ce în ce mai mare grijă la pozițiile pe care le adoptam, și din luna a opta n-am mai folosit decât penetrări anale și orale. Asta până în luna a noua, spre sfârșit, când s-a înființat la mine acasă și mi-a cerut s-o fut cu bestialitate pentru a-i provoca nașterea. Zis și făcut, am întins-o pe o parte și am penetrat-o în vaginul care-mi părea extrem de strâmt. O mângâiam cu mâna stângă pe burta în care copilul se zbătea cu putere, parcă știind ce-i fac mamei și protectoarei lui.

Atunci când credeai că doar pentru că te-ai născut om în rândul oamenilor ai ieșit din lanțul trofic sau, în fine, ești la vârful lanțului, atunci când te hrăneai cu tot ce zboară, se târăște, aleargă sau înoată, atunci când cei mai de seamă

prădători zăceau în cuști și acvarii doar pentru amuzamentul tău, când te pregăteai de elogiul suprem adus umanității – atunci ai înțeles că ești privit de ochi reci, analizat de o ființă superioară, vânat de cineva sau ceva superior ție. Atunci ai început să ai alură de sclav, privire de victimă, atunci ai înțeles cine suntem noi, ai redescoperit fuga în starea ei pură, fuga pentru supraviețuire, fără să-ți monitorizezi caloriile arse în acest timp, ca un bărbat cu pizdă ce te afli.

I s-a rupt apa în seara aia și un șofer de-al meu a grăbit-o spre spital cu Dacia lui obosită. A născut o fetiță frumoasă, pe care a numit-o după mama mea. Nu le-am mai văzut niciodată pe niciuna. Pe avocat, da, l-am angajat ceva mai târziu într-un proces...

Eu sunt coșmarul suprem. Eu sunt coșmarul tău, al prietenilor și familiei tale. Eu sunt entitatea supremă, nemuritorul, zburătorul. Ești familiar cu coșmarurile în mijlocul cărora îți dai seama că te afli într-un vis și-ți propui și (culmea!) chiar reușești să te trezești? Ești în capul patului, asudat peste măsură, fericit că ai scăpat, privești lângă tine în pat și coșmarul tău este aievea, îl găsești în cameră, plutește deasupra ta, te domină, te urmărește, ți se dedică și o face până în pânzele albe, până în coșciug, și te conduce cu amabilitate până în adâncurile iadului. Eu sunt coșmarul suprem.

Vampirii se hrănesc cu viață și cu meschinele ei plăceri: adrenalină, carbohidrați, stupefiante, pizdă, nicotină, faimă, zahăr, alcool, lux, sânge. Suntem liderii perfecți ai societății de larg consum, instigatori ai cheltuielilor exagerate, ba chiar

motivele crizei din 2008. Adepți ai lucrurilor unice, plătim pentru haine personalizate și de unică folosință, ca și femeia care ni le dă jos (ador să mă descalțe o tipă cu sâni mari, fie ei și un pic lăsați). Ne cumpărăm mașini exotice și rare, fie ele bolizi de ultima generație și tehnologie, fie vintage-uri uzate de Marilyn Monroe, James Dean, de Gaulle (astea din urmă îți jur că sunt pe gustul meu). Motocicletele customizate sau Harley-urile tunate fac deliciul puștoaicelor atunci când le lași să le ia între picioare. Mai târziu, pe înserat, o să-ți accepte și membrul pofticios. Ceasurile – începând cu tourbilloanele de la Audemars și chronografele de la Patek, terminând cu ceasurile vechi, de colecție, de la Breguet sau Rolex. Gustăm din aceste plăceri nevinovate așa cum a gustat și Napoleon, care și-a achiziționat un Breguet din prima soldă. Chiar eu, personal, devorez vita kobe pe nerăsuflate, mi-aș băga efectiv în venă langustinele în sare și aș trage pe nas trufa albă, de dimineață până seara, de s-ar putea. Îmi iau adrenalina zilnică în fel și chip, conducând beat cu viteză, jucând la mese de *no limit cash*, intrând în încăierări cu șanse minime de izbândă, pângărind neveste și fiice.

Tu, iubito. Tu și Grey Goose. Scoateți ce e mai rău din mine și mai bun deopotrivă. Când sunt cu voi sunt puternic, invincibil, sunt gata să-ncep și, desigur, să câștig orice conflict. Când vă consum mă confrunt cu gelozia caracteristică telenovelelor, de care mi-e silă. Nu fac diferența între voi. Sunteți la fel de nocive și simpatice totodată, la fel de enervante și delicioase. Amândouă mă faceți să râd, să plâng, să disper și să sper. Datorită vouă cânt, dansez, scriu proză și poezie cu cuvinte bine ticluite. Din

cauza voastră mă clatin, îmi vine să vărs și mă iau durerile de cap. Nicio diferență. Tu, iubito. Tu și Grey Goose.

Cum depistezi un altruist? Miroase la fel. În fiecare zi. El a depistat parfumul care i se potrivește, care îi place, care place celor din jur, și-l poartă în fiecare zi. Nu-l mai simte, nu se mai bucură de mirosul pe care-l degajă, nu se mai bucură în niciun fel. Egoistul le schimbă, le întoarce, le sucește, în funcție de stare, de ziua săptămânii, de locul unde iese, cu cine se-ntâlnește, de cum s-a trezit dimineața. Naso Mato Absynth pentru joile din club, ROJA Amber Aoud pentru orgiile de sâmbătă, Eight and Bob pentru party brunch-uri și RIMA XI pentru marți, când mă duc să mă tund.

Sunt vânzătorul de iluzii, nimeni nu îți poate da ce îți pot promite eu. Sunt bărbatul cu marketing perfect, mă vând oricui și oricând pe bani grei, dar nu livrez niciodată, sunt propriul meu PR. Sunt scenaristul, regizorul, producătorul și actorul principal, iar tu, frumoasa actriță care iubește, plânge și apoi se stinge. Sunt scriitorul și povestitorul poveștii noastre, cu happy end doar pentru mine.

Noapte bună, inimă tristă.

Scrisoarea a XI-a

Baby,

O perioadă am locuit la Paris, și am să ți-o povestesc în epistola asta. Era exact după Festivalul de film de la Cannes, la sfârșitul lunii mai. Cunoscusem acolo o tipă mai purie…

Sunt la un festival de film. Ies la petrecerile organizate și evit toate actrițele. Vorbesc însă cu scenografele, producătoarele executive, DOP-istele, location scouteritz-ele, scenaristele și asistentele de platou. Urâte, în mare parte: curul lat și sânii lăsați. Ochelari sau coșuri pe față, toate se îmbulzesc să îmi ofere ceva de băut de la free bar. Fac cunoștință cu o regizoare în rochie neagră și eșarfă roșie. Blondă vopsită cu ochii căprui și lentile albastre. Mi-a atras atenția. Sufletul ei îl vreau. Restul sunt victime colaterale. E înconjurată de oameni din breasla ei, pe care se grăbește să mi-i prezinte, ca să se simtă în largul ei. Ce nu știe ea este că noaptea e teritoriul meu, oriunde aș fi. Ce nu știe ea este că mă va iubi ca o proastă până la adânci bătrâneți, fără să înțeleagă de ce. Ce nu știe ea e că… Revine! Scriu altă dată… pa.

Aveam bani și atunci, dar mă lăsam întreținut de parizianca

mea apetisantă de patruzeci de ani. Putred de bogată, divorțase deja de un an, pentru mine, și i-am făcut hatârul să mă mut la Paris pe banii ei.

Mi-am luat un apartament la Plaza Athénée, pe Avenue Montaigne, pe care-l achita ea o dată la cinci zile, cu tot cu costurile adiacente, și tot la cinci zile îmi alimenta două dintre cardurile nelipsite din portofelul meu. O nouă experiență pentru mine, dragostea, devotamentul și gesturile ei mă încărcau pentru zece vieți. Mă vedeam cu ea doar când aveam chef, deși nu era o femeie urâtă, chiar deloc, dar trebuia să o țin în permanență jos. La patruzeci de ani avea fundul și sânii operați și generos augmentați, dar și o talie de invidiat. Era vegetariană, făcea sport și trăgea cocaină zilnic. O fată frumoasă, cu riduri fine, pe care le compensa cu haine și accesorii scumpe și cu gust.

Sunt singur. Ca de obicei. Aprind un trabuc și mă întreb dacă știi ce-nseamnă să fii all in*, să intri cu fiecare fibră din corp, să știi că te poți dubla sau pierde tot... Adesea e nevoie de* fold*, dar nu asta te-am întrebat! Te-am întrebat dacă poți să pui pe masă tot ce ai, dacă sufletul tău mai e acolo să faci raise cu el, dacă ți-e câtuși de puțină milă de ea, dacă ești în stare să urinezi cu pula în erecție, cum ți-a fost greu altă dată. Poți să fugi atunci când ți-e mai bine, s-o părăsești atunci când îi e mai rău? Poți? Poți să fii un vampir? Te înșeli puștiule, te conjur, lasă-ne pe noi.*

Duceam o viață de huzur, mă trezeam la ora prânzului și mâncam la Avenue de fiecare dată. Aveam măsuța mea rezervată pe terasă. Plecam apoi să mă plimb și să-mi beau

cafeaua prin Saint Germain, apoi hoinăream pe cheiurile Senei sau prin grădinile Tuilleries. Făceam shopping la Chrome Hearts, vizavi de hotel, sau făceam turul Eclaireur-urilor în căutarea noutăților. După-amiază luam Faubourgul dintr-un capăt în altul, fără să intru în vreunul dintre magazinele luxoase, cu excepția Colléte-ului, de unde îmi luam o revistă sau un CD.

Seara mergeam la masă cu ea sau cu prietenii mei din zonă: Costes, Matignon, Atélier Robuchon și altele...

Noaptea îmi purta pașii prin diferite cluburi, discoteci și baruri, dar începea fără excepție la barul hotelului și se termina la Pink Paradise. Nu mai țin minte anul, dar îmi amintesc precis că se fuma în interiorul localurilor în Franța și Pink-ul avea încă cele mai tari striperițe din lume. Două aspecte care s-au dus dracului în ziua de astăzi.

Îmi amintesc de ea. Albă și fără multă carne pe oasele-i proeminente. Deh, model de înaltă clasă și îndeplinea dorințele agenției. Să nu mănânce și să nu o vadă soarele erau condiții imperative, stipulate în contract cu litere de-o șchioapă. Zâmbea însă, des. Abia mai târziu am aflat că se-ntâmpla doar atunci când lua MDMA pe săturate. Avea buzele roșii, poate cele mai sângerii văzute vreodată de mine. Sau poate mă păcăleau doar, în contrast cu pigmentul fantomatic. Mă fascina, se unduia, zâmbea, trăia, era un copil. A fost a mea mai târziu și încă o venerez.

Am cunoscut în acea perioadă două fete care merită menționate. Pe prima la lunch la Avenue, o superbă fashion-

bloggeriță de douăzeci și șapte de ani.

L'Avenue, pe Avenue Montaigne. Soare afară, și am luat una dintre foarte puținele mese ale terasei, ca să pot fuma. Asta nu înainte să îmi comand obișnuitul risotto cu creveți. Chiar când îmi aprindeam puturosul arbore cubanez și meditam asupra propriei imortalități și asupra creației – atunci s-a-ntâmplat. Totul a devenit clar și vampirul din mine s-a edificat complet. Prin lentilele un pic prăfuite ale Chrome Hearts-urilor, am văzut-o coborând dintr-un taxi. Fusta trei-sferturi neagră și pantofii Louboutin cu toc cui au fost primele care au ieșit la lumina zilei din habitaclul mașinii. Le-a luat cracilor ălora măcar douăzeci de secunde până au apărut întru totul. Cred într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atotștiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor văzutelor și nevăzutelor. Doar El putea să facă așa ceva. Fuck Darwin, cu teoria lui mizerabilă. Fuck Tom Cruise, cu toți scientologii lui. 1,75-1,80, tricou cu Mickey Mouse și o vestă cu accente militărești. Sânii ei făceau capul șoarecelui lui Walt să apară în 3D. Părul șaten închis, complet natural, depășea nivelul umerilor și cădea în cascade pe spate.

Cred într-Unul Domn Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl prin Care toate s-au făcut.

Buddha doarme pe undeva, zeii n-ar avea puterea să zămislească așa ceva. Să le dau la muie Madonnei, lu' Britney și tuturor cabaliștilor. Doar Bătrânul Bărbos putea s-o facă...

Ochelari de soare, Dior am impresia, un plic Hermes vintage

colorat. Fața unui înger cu buze roșii și cărnoase de vampă.

I-am făcut un semn discret din cap managerului, care i-a explicat foarte clar că nu are nicio masă, mai ales dacă vrea să fumeze dar că o poate așeza cu mine la masă. Sigur nu deranjez? mi s-a adresat ea.

În numele Tatălui, al Fiului și al sfântului Duh. Amin.

Pe a doua – la beforehours în barul de la Plazza. Fumam un Cohiba și beam un VSOP la masa obișnuită. Mă uitam la Scarface proiectat pe unul din pereții barului de către manager. Fără sonor, desigur. Ea, optsprezece ani – cum aveam să aflu mai târziu –, era la masa PR-ilor obișnuiți, înconjurată de manechinele strunite de ei. Mi-a sărit în ochi, deși aveam întâlnire cu bloggerița în seara aia. Nu era model, deși era mai frumoasă decât toate. Doar 1,70, și nu atât de malnutrită cum se cere pe catwalk. În rest... o foarte tânără Angelina Jolie, cu câteva tatuaje de fată rea. În seara aia am ieșit cu amândouă, bloggerița și puștoaica, peste tot acordându-le atenție egală. Nu voiam s-o pierd pe niciuna, așa că nu am acționat decisiv.

Câteodată am nevoie de cineva care să mă facă să plec spre destinație. Câteodată am nevoie de cineva care să mă oprească odată ajuns acolo, să mă convingă să cobor de pe masă, să părăsesc incinta, să ajung acasă, să mă dezbrac, să abandonez canapeaua, să mă strecor în pat, să încetez să vomit pe pernă, să sting televizorul, să dorm fără inele, să mă opresc din scris... gataaa!

În zilele următoare le-am curtat pe rând, până când generoasa mea sponsoră a aflat. De amândouă. Mă așteptam la

gelozie dusă în extrem și la crize, dar gentila mea doamnă era plânsă toată. Am aflat pe loc că puștoaica tatuată nu era alta decât fiică-sa. Îi vorbise acasă mamei de o nouă dragoste...

A închis ușa de la baie, sigur se demachiază pe budă concomitent cu jetul de pișat necontenit. Urc și eu, în liniște deplină, pe jumătate gol, sperând să mă strecor în așternut înainte ca zgripțuroaica să iasă din baie cu chef de sex... Nici nu mă afund bine în perne că animalul iese din toaletă și strigă: Heeei, ne futeeeem?!

Închid ochii.

Ideea nu a întârziat, și pentru că mă aflam pe străzile bătrânului Bruckner... Dacă mă iubea, mama trebuia să îmi ofere prima noapte de sex cu fiică-sa sub forma unei orgii. Gândul a cutremurat-o. I-am acordat trei zile să se hotărască. Am încetat să mă mai văd și cu puștoaica, spunându-i să își întrebe mama de ce.

Toate astea le-am sărbătorit cu bloggerița. Relația era deja avansată. I-am povestit toată tărășenia. Am ieșit la Étoile, am băut trei sticle de Corton Charlemagne și am apucat să-i promit că, dacă se-ntâmplă, o s-o includ cumva...

Ai ascultat vreodată o rusoaică cântând melodii tradiționale? Te cutremură până în străfundurile sufletului. Ochi închiși, pasiune, sentiment, dorință, durere, dor. Eram în barul în care a

început să cânte live și mă gândeam cum să fac mama și fiica să mă accepte deopotrivă. Supradoză de Martini. Apar două manechine de la Ford pe care le cunosc de la New York. Una m-a iubit rău și una simt că o s-o facă în viitor. Mi se alătură și deschid o sticlă de Dom Pérignon. Rusoaica ne cântă, suntem undeva în Marais.

Plecăm din club. Nu mai văd decât perdelele limuzinei și broboane de apă care alunecă pe geam, pe o bucată a celor de la Evanescence. Ajungem la hotel, seturi de bocanci lângă pat, seturi de buze în aer. Totul e confuz, totul e perfect.

Trei zile mai târziu lucrurile s-au derulat așa: mama a venit cu fiica. Tânăra nu știa ce o așteaptă. Au urcat la mine în apartament și ne-am apucat de băut. Ele Crystal, eu – Grey Goose cu mere. Când s-au amețit serios, binefăcătoarea mea mi-a făcut semn și am început să o sărut și s-o dezbrac pe fiică-sa. Goi, ne-am întins pe pat și ea a-nceput să mă sugă, uitând de privirile mamei. La un moment dat, doamna ni s-a alăturat: Las-o pe mama să-ți arate cum se face treaba asta bine.

Am crezut că replica o s-o trezească pe copilă din beție. A făcut niște ochi mari când mă-sa a împins-o și o gură a înlocuit-o pe cealaltă. Am luat-o însă în brațe, am acoperit-o de sărutări și mama i-a strecurat membrul meu între picioare, ca să aibă și ea timp să se dezbrace. Le-am futut preț de patruzeci și cinci de minute, deși îmi venea să explodez în primele trei. Nu s-au lins între ele, cum speram, însă au acceptat orice poziție sau penetrare impusă de mine. Și-au devorat una celeilalte lichidele vaginale, de pe scula mea erectă. Am adormit toți trei în același pat. Spre dimineață am strecurat-o și pe bloggeriță. Dimineață nu s-a mai întâmplat nimic, dimpotrivă, s-au speriat una de alta.

Parisul m-a modelat în cel care sunt astăzi, în cel de care tu trebuie să fugi cât te țin picioarele.

Stau pe jos în camera mea dublă superioară din Plaza Athénée, Avenue Montaigne... Mocheta are mirosul celor din recepție, recognoscibil pentru cunoscători, dar un pic mai difuz.... Beau cola goală, pentru că am golit mini-barul și m-am certat la cuțite cu cei de la room service. Nici în pat nu-mi vine să intru. În el se odihnește o superbă românco-iordaniancă, lăfăindu-se în propria vomă... A umplut săraca veceul, pe urmă s-a întors în pat și către mine, cu rimelul curs și ochii înlăcrimați... A îngăimat ceva ce foarte probabil pentru ea avea noimă, apoi a căzut în salteaua groasă. A început să regurgiteze iar: mâncătoare de sashimi, a făcut să nu fie total pângărite cearceafurile... Doar semințele de susan neprocesate erau vizibile pe albul așternutului și mi-au făcut dificil dormitul în pat... La dracu'!

Te sărut, iubito!

Scrisoarea a XII-a

Puiul meu,

N-ai cum să ajungi să mă cunoști fără să-ți povestesc despre vânătoarea de iarnă. Urăsc frigul și efectul lui asupra tinerelor pornite în căutarea fericirii. De asta m-am îndreptat către domenii precum Thailanda, Dubai, Saint-Barths, Los Angeles și, preferatul meu, Miami.

Avionul trece peste South Beach în drumul spre aeroport. Există o variantă ocolită peste Everglades, dar o prefer pe aceasta. Zâmbesc uitându-mă pe geam. Oraș de pensionari transformați de cocaine cowboys în tărâm al all night partying-ului și, bineînțeles, domeniul meu de vânătoare favorit pentru iarnă.

Miami este diferit de marea majoritate a orașelor americane pline de naivi și țărănuși... Elitele mondiale îl controlează întru totul. Marile businessuri sunt ale evreilor, arabilor sau rușilor. GM-ii sunt însă exclusiv francezi pentru zona de noapte și cincizeci la sută italieni, cincizeci la sută francezi pentru restaurație. Zona de servicii are angajați diverși, iar în zona de security Europa de Est și America de Sud fac legea. Se fumează

peste tot în cluburi, inclusiv trabucuri aduse, în pofida embargoului, din Cuba. Mafia italiană de la New York a trebuit să se alieze cu cea cubaneză.

Conduc un cabrio pe Alton Road și mă simt liber, uitând pentru o clipă birocrațiile locului. Fumez un trabuc pe terasă, tolănit, ascult oceanul și mă gândesc la Ea. Fuck! Mi-am propus să n-o mai fac. Nici I miss u de la Boyce Avenue (Blink 182 în original) nu mă ajută… Stop. Nu, nu, PLAY.

În Saint Barths am fost întâia dată cu el acum mulți ani, și n-a fost cea mai fericită experiență. Nu mă pot plânge, am închiriat un catamaran mare, pe care am locuit și ne-am simțit excelent sub soarele Caraibelor, dar potențialele victime din zonă cam lăsau de dorit. Cum am făcut cunoștință cu Miami, am simțit că-i aparțin și am revenit an de an, din ce în ce mai mult.

Miami. 1906 Southbeach. Vita by Baoli sau Baoli by Vita. Depinde cum știi locul. Sau dacă mai există. Patronajul de la Cannes a deschis și aici și miercurea este ziua lor. Și ce zi! Cea mai bună lume, by far. Toți transpiră cocaină. Din curtea interioară trecem la party-ul privat dinăuntru. PR-ii brazilieni își fac treaba și învârt între degetele lor o duzină de modele: rusoaice, sud-americance, dar și românce. Top. Managerul, poponar de altfel, animă invitații. Sunt aici cu sluga unui mare vampir în viață, napoletan de origine. Se agită ca un Pepsi, râde forțat și ciupește gagicile de obraz, cum a văzut la stăpânul lui. Vomit subtil în gură și o iau spre apartamentul închiriat pe care câteva luni l-am numit casă.

La-nceput am locuit la faimosul Delano, pe care l-aș

recomanda oricui venit pentru o scurtă perioadă. Camerele sale sunt extrem de mici. Doar apartamentele sunt mai locuibile.

Azi am băut. Am băut peste măsură, mult peste doza admisă de Mentor. Am făcut-o însă în prezența unor vampiri mult mai puternici, de la Hollywood. Vânătoarea în preajma lor este aproape imposibilă, fiindcă nici eu nu mă pot axa pe țintele ușoare. Magnetici efectiv, hipnotizau întreaga încăpere. Masculi și femele deopotrivă orbitau în jurul mesei lor. Sprijineam barul: Încă o vodcă cranberry… Mi-o vindeau la preț de Belvedere, dar simțeam un Absolut absolut.

E OK, îmi spuneam, și nu-nțelegeam de ce nu mă dau dus. Sau poate da: la masa lor, două blonde de o frumusețe rară (probabil modele Victoria Secret) se alintau necontenit. Una în rochie scurtă roșie, 1,82, picioare până-n gât, bucle și buze perfecte. Cealaltă, 1,79, fustă scurtă de blugi, top animal print, păr lung întins și zâmbet impecabil. Sâni și fund perfecte deopotrivă. Două gazele ale Floridei ajunse în pânza vampirilor de LA. Era datoria mea să le salvez doar ca să le atrag într-a mea. Long story short, am făcut-o într-un final. Am trimis două Jeroboam Crystal la masa lor și-n agitația momentului le-am luat contactele. Apoi m-au rugat să le duc acasă… Le-am dus. Dar la mine.

Știu că-ți amintești de Miami-ul nostru. De cluburile lui, de străzile care nu dorm niciodată, de fabuloasele restaurante, de Zuma cu ai săi crispy shrimp și iahturile ce trec prin față… De Prime One Twelve și fratele său mai mic, Prime Italian, cu pizza mai bună ca la Napoli… Calmarii, roséul și petrecerile de la Piaggia… Sendvișul cu lobster de la W de pe plajă, nebunia

continuă de la SLS.

Luni seară. Dar Miami never stops. 7 nights in a row, dar trebuie să ies iar. Am programat STK, Mokai și apoi Mansion. Este seara în care cele mai frumoase localnice (chelneriţele și barmanițele de weekend) sunt libere. Am invitat trei dintre cele mai mișto, și aștept să văd ce mai apare. Îmi place una în mod special, așa că nu simt nicio urmă de oboseală și am toate simțurile acutizate. Noaptea e însă teritoriul meu, chiar dacă ele simt că sunt acasă. Sunt mai relaxate, și atunci eu zâmbesc. Belzebut are un diavol pus deoparte special pentru mine, cum spunea și răposatul Freddy. Bring it on, I say!

Ăsta e Miami-ul nostru. Și apoi, baby, e și al meu. Vânătorile de miercuri noapte de la Vita sau cele de joi de la Villa Azur. Le continuăm la Mansion și LIV. Vineri Story, luni Mookai.

Bate vântul dinspre ocean. Mi se închid ochii. Mă gândesc la Ea. Cineva urlă de jos de pe faleză. Îmi distrage atenția pentru o secundă. Apoi îmi amintesc: sunt nemuritor. Problemele oamenilor nu mă privesc. Sunt aici ca să-i consum și apoi să-i strivesc. Aberații. Fuck, probabil sunt beat. Sau nu? Esența vieții este despre salvarea sufletelor noastre sau ale celor din jur? Ea îmi apare iar în minte. Mi-a scris azi și abia am băgat-o în seamă, așa cum îmi stă în caracter. M-am axat pe vânătoarea locală ca să o uit. Fuck her!

Până și terasele de pe Lincoln, cu Meat Market și a sa kobe beej. Multiplexul de la capătul străzii, unde în fiecare duminică ne întâlneam cu toții: vampiri și victime, jucători și observatori, patroni și ospătari, realiști și idealiști, frumoși și urâți, stăpâni și sclavi.

Conduc pe US 1, cu destinația Key West, un Camarro nu foarte vechi. Închiriat. E decapotat, și soarele la apus îmi intră în ochi. După Key Largo, drumul este perfect. Trec cu repeziciune prin mijlocul Oceanului Atlantic, ca să ajung pe înserat pe strada Duval, unde își fac veacul toți americanii freak. Cu tricoul meu Affliction și șapcă de NY Yankees trec neobservat printre turiști, drag queen, exhibiționiști, bețivi și bulani. Vânătoarea de aici e foarte diferită de orice, și pentru mine e incitantă. Dialogul se înfiripă ușor la orice colț, dar parcă îl fac cu niște zombi… Totul e diferit… Țărmul Cubei se întrezărește în zare.

Gata, sper că ai înțeles, sper că mă crezi, sper că mai ai scăpare... Sper să fugi, să pleci. Să...

Miami, anul trecut. Sau acum doi ani? În fine... O petrecere pe Hibiscus Island... sau Star Island? În fine... mii de oameni. Brățările de participare sunt singura atestare că aparții. Sunt împărțite cu zile în urmă și pe criterii îndoielnice... Asta da distracție! Căpușele petrecerii – nenumărate. Aproape nimeni nu îl cunoaște pe proprietar. Un chirurg plastician în vârstă pe care

îl cunosc din vedere de la alte sindrofii penibile. Îl văd stingher la propria lui petrecere, încercând să agațe două prostituate care îl ignoră total. Trei saudiți și-au ancorat iahturile la pontonul doctorului și au organizat propriile lor petreceri în interiorul petrecerii principale. Dacă ești invitat în casă, dar nu și la una dintre bărci, ești de căcat. Așa că străbat casa cu repeziciune și mă îndrept spre cea mai mare dintre ambarcațiuni. Îl cunosc pe proprietar de la Monaco. E pe ponton împreună cu căpitanul, încercând să convingă lumea să se descalțe la intrarea pe barcă, insistând în mod special la curvele extrem de bete cu tocuri cui. Mamă, ce se mai distrează și ăsta. Ajung, îl mângâi în trecere pe cap și urc pe barcă. Văd cu coada ochiului zâmbetul mulțumit. Nu știu dacă m-a recunoscut din Europa sau se chinuie să lase impresia asta în fața angajaților, ca să nu pară penibil. Pe barcă văd o grămadă de fețe cunoscute. În orice caz, toată lumea îmi zâmbește amabilă văzându-mă încălțat și imaginându-și că apropierea mea de proprietar nu cunoaște limite. Încerc să evit fetele pe care le cunosc și le ofer atenție celorlalte. Toate vor un singur lucru: droguri. Asta da distracție de iarnă. Toată lumea se scaldă în alcool, droguri și superficialitate. Plec scârbit. M-am distrat și-n seara asta.

Ies pe terasă cu pantalonii în vine. Într-o mână restul unui trabuc și o brichetă. În cealaltă o cola. Mă-ntind pe șezlong și un bocanc îmi cade din picior... Mă chinui să îmi aprind trabucul, luptându-mă cu vântul care bate dinspre ocean... Finally! Am agățat niște ciori în seara asta și acum nu știu cum să le fac evacuarea... *Let's go, girls! Vamonos!!!* Sunt debusolate. În stilul caracteristic, le-am pictat o viață de huzur alături de mine și camarazii mei vânători. Fuck, acum nu mai vor să plece... Femeia nu e plătită să se fută, ci să plece. Mare vorbă! Haideee... Pui prăjit gratis pe Collins!!! Numai să plecați... Fac și fut tot ce pot. Ea încă îmi apare în minte... Vampirul din mine o respinge.

Hai, pa.

Iar pe terasă. After club. Fumez. Mi te imaginez. Pălăria care te-a consacrat. Pantalonii în dungi care m-au hipnotizat. Mâna (stânga acum) care mă face să simt că sunt lângă tine. Zâmbetul dulce și alunița care-l completează. Nu te cunosc. Dar aș vrea. Habar n-ai cine sunt, dar nu te-aș dezamăgi. Join me in death. Mi-ai spus azi că în mine se duce o bătălie între bine și rău... Demonii au câștigat însă de mult. Este un abis în sufletul meu și sunt dependent de suferință ca de heroină. Poate. Sau poate sunt dependent doar de suferința ta.

Am douăsprezece scrisori, înțesate cu fragmente din jurnal. Plec să le depun la poștă. Sper să le primești curând și să le citești cu grijă.

Adio, dragostea mea.

P.S. 1

Am petrecut două luni și jumătate în Miami și abia în ultima seară am simțit că trăiesc, pe terasa unui bloc din Southbeach. A fost prima oară când Ea m-a luat de mână. O mai ținusem la fel în câteva rânduri, dar în seara aia a fost inițiativa ei. Nu știu dacă a fost din obișnuință sau a fost dorința ei. Nu știu dacă a fost din întâmplare sau dacă a făcut-o conștient. Cert este că a făcut-o. M-a luat de mână și s-a lipit de mine. Mi s-au tăiat genunchii și respirația mi s-a oprit. Finalul de seară l-am petrecut, cu un cerc de cunoștințe, pe aceeași terasă. Discuții interminabile despre religie și nemurire, despre democrație și comunism, despre idei marxiste și aspirații monarhiste.

Împărțeam același fotoliu: eu fumam trabuc și sorbeam un rosé, iar ea era ațipită pe umărul meu stâng. Îi sărutăm părul și îmi lăsam nările să se-mbete cu feromoni. Eram cel mai puternic bărbat. De acolo, din oraș, din lume. M-aș fi luat de gât cu oricine. Argumentele mele aruncate ici-colo în discuție erau de necontestat. Eram stăpânul lumii, deși îmi doream să fiu sclavul ei.

P.S. 2

Trec peste unul dintre podurile care unesc Soutbeach de Downtown. Plec din Miami după două luni jumătate. Cu ochelarii pe ochi, David Guetta în căști și blackberry-ul în mână. Clipește întruna – texte de rămas-bun de la localnici. O parte din mine pleacă în cursa British Airways spre Europa. Ca în fiecare an, o parte din mine rămâne să bântuie prin Florida, prin Southbeach sau chiar US 1.

13

Viața mea,

Nu mai știu nimic de tine. Te-am căutat la ultima adresă, ți-ai schimbat numărul și la mail nu-mi răspunzi. Pe facebook – nimic. După scrisorile primite, mi se pare normal... Nu găsesc pe nimeni care să știe de tine. Ceva, orice...

Nu voiam să beau astă-seară. Mâine plec la Saint Tropez. Am aflat că Mentorul e pe moarte... Nu se poate, vampirii nu mor niciodată!!! De asta am luat-o pe drumul ăsta... Dați-mi să beau... Vin roșu în valuri... Așa... Am ieșit pe străzi, colind din bar în bar... Mă-ntâlnesc cu fete senzaționale... Nu le văd, efectiv. Fac glume, ele râd. Nu le aud. Sunt beat. Și trist. Mă gândesc la El și automat la celălalt mentor al meu. Tata. Am chemat o fată cu sâni mari, pe care să mă răzbun pentru tot. Alte sticle de vin ajung pe masă, pur românesc, destin după nume, Fatum, pursânge, ca noi toți... Am timp să beau vin franțuzesc, de mâine... El e la Berlin acum. Singur în spital, probabil, ca orice vampir care se respectă. Fuck u all!! M-a sunat și bruneta, tâmpita asta simte tot! Am anulat-o pe cea cu sâni, care s-a jurat că n-o să mă mai vadă nicicând. Perfect!! Challenge accepted! O

să mă iubească, vaca. Alta îmi trimite poze cu oglinda din dormitor mâzgălită de ruj: I miss u...

La dracu' cu toți! Trebuia să fim nemuritori!!

Bruneta este deja la ușă... mă gândesc s-o bat. Noapte bună.

Aș fuma. După ce m-am lăsat, m-ai întrebat dacă simt nevoia să fumez sau dacă mi-e greu fără cele patru cubaneze pe care le pufăiam în fiecare zi de la Dumnezeu. Cuvântul potrivit este dor. *Dor. Și în multe limbi n-are corespondent. Mi-este mai dor astăzi, la opt luni distanță, decât mi-a fost în prima zi, pentru că așa funcționează dorul, doamnelor și domnilor. Dorul, nu necesitatea fizică. Îmi este dor, astăzi, și aș trage orice fum în plămân cu nesaț, doar ca să le spună ochilor să nu mai fie triști, picioarelor să intre-n casă și să nu mai zăbovească pe prispă. Mintea îmi spune că este răcoare, dar corpul nu percepe asta și zace inert pe o lespede în curte, așteptând să se crape de ziuă. Aș fuma, și nu mă poți acuza.*

Trec printr-o perioadă grea. Sunt singur, mai singur decât am fost vreodată. Te-am căutat ieri la ai tăi și fratele tău mi-a spus că nu ești acolo. L-am crezut și l-am întrebat dacă îi pot încredința o ultimă scrisoare. Mi-a spus că nu știe cum să facă să-ți parvină.

A murit azi, da... Sunt la St. Trop. Unde m-a adus El. Mănânc la Luna Rosa, unde nu mă lăsa să plătesc... Beau. Torn Crystall pe

podeaua de la VIP Room... Mă scuzați, o puștoaică roșcată, superbă m-a întrerupt... Îmi place. Revin. Unde eram? Ah, da, VIP. Au venit și fetele din Ibiza. Fuck them, I miss him already!! Bbm-ul e negru. Toată lumea e în doliu, în semn de respect. De fapt, îi doare în pulă. Îmi aprind un trabuc (astăzi am voie, la naiba)... flacăra se reflectă în crucile inelelor... Cruci... E cineva acolo sus?! A fost cineva pentru El? Să nu sufere, să fie bine apoi?! S-au îmbătat toate, au venit până și surorile marocance futute în urmă cu opt ani la Cannes. O tâmpită s-a-mbătat, urlă la mine că stau cu puștoaica, se uită urât și la ea... Plec la hotel.. Tahiti. Noroc că mă duce vârcolacul iranian, bunul meu prieten cu Rolls Royce sau Drophead coupé, cabrio sau așa ceva... Morți amândoi... Pe serpentine. Cu bețivele astea în spate... Wow... Sunt aproape. Vin lângă tine. Mă aștepți?

Nu-mi vine să cred ce se-ntâmplă. Sunt trist, mai trist decât am fost vreodată. Mi-e teamă că te-am pierdut pe veci și că am făcut cea mai mare greșeală din viața mea. Douăsprezece scrisori. Nu știu ce să mă fac.

A murit și n-am cui spune. A murit și sunt aici, în orașul lui. A murit și mănânc ce spunea el. A murit și stau la masa lui. A murit și sunt singur.

Totul continuă aici în orașul lui, ca și cum El n-ar fi fost. Nikky Beach, Brasserie des Arts apoi Les Caves du Roi... Club55,

Grand Joseph și VIP până dimineața... Doar Voile Rouge, plajă emblematică tropeziană, dărâmată toamna trecută, a avut bunul-simț să rămână la pământ... Ar fi fost culmea obrăzniciei! Crystal, Dom P, Châteaux D'Esclans, Grey Goose... curg în valuri pe gâtlejurile uscate și deshidratate de Ecstasy și MDMA... Cardurile și motoarele sunt forjate la maxim... Aici singurul efect al crizei a fost majorarea generală a prețurilor... N-am putut să mă ating de tarta tropeziană cu fructe roșii și am făcut cea mai lungă plimbare pe plajă cu o fată... Trebuie să-mi revin. Diseară îmi beau mințile.

Totul în viața mea e *din cauza* ta sau *datorită* ție. Acum îmi dau seama.

Caves... am luptat, am rezistat, cum ar fi făcut-o el... Nu mi-a păsat de nimeni și de nimic... Nici de cea care dădea sms-uri, nici de cea cu bbm-uri, nici de prietena amicului meu, care îmi semnala că putem face orice, nici de soția prietenului meu vampir, care îmi stătea numai în brațe... Ești mândru?!? Luni sunt acolo, îmbrățișez din durere și miercuri plec. La mijloc e o zi în care nu cred, o zi în care îmi vei arăta ce înseamnă să fii vampir și să... Lasă...

Tot ce-mi doresc e să te mai văd măcar o dată. Sunt disperat, mai disperat decât am fost vreodată. Ultima mea dorință este să apuc să te mai văd vreodată și să-ți înmânez a treisprezecea scrisoare. Am fost astăzi la tine la birou și nimeni nu știa nimic.

Ne-am strâns la Berlin, o mână de oameni, să aruncăm o mână de pământ pe mormântul lui. Unii spun că am fost mulți, mie mi se pare că infim de puțini... Românii monegești al căror drum spre Monte Carlo a fost atât de profesionist bătătorit de El au lipsit cu desăvârșire... Principatul a fost însă reprezentat cu onoare de primar și fidelul croitor al Mentorului meu... Mulți prieteni miliardari au lipsit astăzi de aici. Adevărat este însă că prețul de ieri și de azi al biletelor spre Berlin a fost unul piperat. Cel mai vechi cimitir evreiesc (de la 1300) îl odihnește acum, cum poate mai bine, la umbra copacilor săi, pe cel mai blând dintre noi. Am purtat zilele astea ceasul de la el... Am să-l tot port și am să-l las cândva mai departe...

Sunt singur. Iar, la fel ca în majoritatea serilor vieții mele. E întuneric în casă și e liniște... Dau drumul la ambele televizoare, ca să n-o iau razna în tăcerea asta... Patul e făcut frumos și-mi pare prea mare. Mă gândesc să dorm pe balcon. Dar înainte de toate ies să beau. Vodca rămâne soția, prietena și amanta mea fidelă. Vin, draga mea, vin să te dăruiesc gurii mele.

Două mâini stângi. Două mâini stângi s-au întâlnit când am plecat spre casele noastre. Tu băuseși un strop de vin roșu, eu mult rosé cu gheață. Eram afundat în pernele scaunului din dreapta șoferului când mi-am făcut curaj să întind mâna stângă în spate... Dumnezeule mare... Agonia s-a transformat în extaz, ezitarea în izbândă, iadul în nirvana, disperarea în speranță.

Mâna mea stângă a primit binecuvântarea și atingerea sublimei tale mâini stângi... Tot drumul spre casă ți-am cercetat mâna cu degetele mele. Mâna ta stângă, până la încheietura străbătută de vene. Mângâiată, strânsă, ciupită ușor, descoperită cu teamă, dorință și timiditate totodată... Ai coborât apoi acasă și mâna mea stângă s-a odihnit uluită și fericită pentru ca dreapta să poată scrie despre experiența asta...

Câteodată visez urât. Câteodată te visez, iar alteori le visez pe ele. Mă trezesc transpirat și văd câte o rază de soare cum încearcă să-și facă loc prin perdelele duble și complet opace pe care le comand peste tot pe unde stau... Când te visez nu plângi, așa cum faci de obicei. Când te visez nu ești tristă, ci mă faci pe mine să fiu. Când te visez îmi pasă, când te visez sunt om, doar atunci vampirul care sălășluiește în mine e strivit. În vise sunt muritor. În vise îți aparțin întru totul.

Îți ador zâmbetele. Mă-ncarcă și totodată mă golesc de energie. Mă fac să sper și să visez... la tine, la vremuri mai bune de mult apuse sau la cele care vor veni. Îți ador zâmbetele.

Mă gândesc la ai mei. Singurul lucru sfânt pe care-l mai am. Oameni prea buni ca să zămislească așa un demon perfect pentru nopțile fără de lună. Le-aș dărui din sufletele furate, dar nu le-ar accepta, chiar dacă le-ar înțelege. M-ar judeca. M-ar ierta, desigur, și ar lua asupra lor întreaga vină. Nu am ce să vă ofer din noapte. Simplitatea v-ar face să refuzați stelele, iar decența – sângele oferit. Ați fi fericiți cu câțiva urmași, dar El a murit înainte să mă-nvețe despre asta. Poate am să scriu eu regulile acestui capitol și le veți avea curând.

Știi că-ți iubeam mâna stângă. Umărul tău aparținând aceleiași părți m-a dat însă peste cap... Îl veneram de mult în tăcere. Mi-am trecut degetele peste el, de la rotunjimea mușchiului care se întretaie subtil cu tricepsul până la claviculă, mângâind ușor gâtul și jucându-mă cu câte o șuviță rebelă care-mi cădea între degete. Osos și perfect totodată, cu oase proeminente, pe care le mângâiam frenetic, umărul tău a devenit deodată obiectul admirației mele necondiționate. Nu mult mai târziu ți-am cuprins în palmă gamba stângă. Nărăvașa, ținea ritmul muzicii, zbătându-se mereu să-mi iasă din cupă. Plină de mușchi, îi mângâiam fiecare fibră și înțelegeam speriat că îți iubesc mai mult partea stângă, jumătatea un pic atinsă, vag explorată, și am vrut să-ți vorbesc când te-am condus acasă, însă tu mi-ai întins mâna stângă și m-ai strâns astfel încât am tăcut până data următoare.

Astăzi luna nu mi-a fost atât de prietenă ca de obicei, astăzi a fost o zi grea și sumbră, astăzi m-am înfrățit cu cerul și am plâns amândoi. Am pierdut și ultima speranță. Iartă-mă! Te iubesc! Sunt muritor, mai muritor decât am fost vreodată. Mai mult decât atât, am să mor singur, așa cum am și trăit. După modelul Lui. Iertare. Dragoste. Sfârșit.

P.S. 1

Vin spre casă. Știu că ești în patul meu, cufundată între perne, cu părul tău negru răvășit pe cearceafurile albe. Hainele îmi miros a fum și tu ești ultimul strop de normalitate al serii. Am sărit din club în club. Nimic nu părea să mă mulțumească. Lumea se droga și eu beam… Tu dormeai. Asta mă liniștea și mă

speria în aceeași măsură. Ai să fugi, probabil. Pe bună dreptate, desigur. Dar în seara asta, da, în seara asta am să te găsesc acolo…

Gata, home, șșș… doarme Ea.

P.S. 2

M-am trezit cu nările-ngropate în părul Ei. Mirosul scalpului și cel de sex din încăpere îmi dădeau un sentiment de apartenență, deși camera îmi era necunoscută. Hotel, clar, cam patru stele. În niciun caz Plaza, Four Seasons, Kempinsky sau Mandarin... Nu-mi venea să mă dezlipesc de lângă Ea nici măcar pentru a afla în ce oraș sunt... Mahmur, distrus, scotoceam prin memorie să-mi dau seama unde am fost cu o seară înainte sau măcar săptămâna în curs... Fără succes. Eram cu Ea însă. Eram acasă, la naiba. De ce dracu' să mai scotocesc… De ce sunt mereu curios și nemulțumit… De ce contează detaliile… De ce contează orice altceva decât Ea… De ce…?

În loc de încheiere

Ca să nu existe discuții și pentru că am fost deseori acuzat că nu dau interviuri și declarații, am hotărât să încalc porunca și să fac un autointerviu. Iată-l:

Eu: E adevărat că...?

Eu: Da, este adevărat.

Eu: Nu știi la ce voiam să mă refer.

Eu: Nici nu contează, în mare parte sunt adevărate, altele mi-aș dori să fie adevărate și sigur ți le-aș confirma mințindu-te (și tu ai știi pentru că tu ești eu și m-ai blama), altele nu sunt, dar știu că nu m-ai crede nici tu, nici nimeni altcineva (la dracu', dacă nu mă crezi nici măcar tu, cine să mă creadă?!) și așa mai departe, deci: *Da, este adevărat*.

Eu: Chiar și episodul ăla în care tu...?

Eu: N-auzi că da? Mă gândeam că măcar tu n-ai să mă stresezi.

Eu: Fie, trecem mai departe, ai scris broșuri ca asta, hai să vorbim despre asta. Ești de acord?

Eu: De acord, să vedem ce naiba vrei să știi și dacă te pot ajuta...

Eu: De ce n-ai putea, doar tu ai scris-o?

Eu: Hmm, relativ, am scris-o beat atunci când alter-egoul meu punea stăpânire pe creier și inimă, conducând apoi cu o mână de fier. Eu doar am citit-o.

Eu: Am citit-o și eu...

Eu: Eu pe tine te bănuiesc că ai scris-o, dar, în fine, care era întrebarea?

Eu: E ceva adevărat? Fapte? Personaje? Locuri?

Eu: Cred că totul și nimic. Am fost în toate acele locuri, ce-i drept. Amintirile sunt neclare, însă, la naiba, mi-erau neclare atunci când mă trezeam strivit în pernă, dar acum?! Dacă cineva se recunoaște sau recunoaște pe cineva am să-i spun foarte clar că e ficțiune. Mai mult, sunt ficțiunea, gândul și obsesiile unui om bolnav și în permanență sub influența alcoolului. Dacă cineva însă ar contesta ceva, i-aș spune că eu am trăit totul și am făcut-o cu pasiune și, mai mult de atât, i-aș spune că m-am autocenzurat și că erau mai multe de povestit, dar m-am înfrânat, mi-am mușcat buza și le-am ordonat degetelor să nu mai aștearnă pe hârtie fiecare amănunt scabros.

Eu: N-am înțeles mai nimic. Este sau nu adevărat? Sau măcar în ce procent?

Eu: Ești un pic idiot, amice, nu-i bai, însă mă văd și pe mine un pic așa în tine. Ți-am spus: e și adevăr și minciună, exact ca în viață. Lumină și-ntuneric, science-fiction și documentar, alb și negru.

Eu: Hai că ai luat-o un pic pe lângă, ce ai în pahar?

Eu: Vodcă, blondule, nu-ți face tu griji, doar văd că și tu ai la fel. Continuă, te rog.

Eu: Descrie-mi lucruri care-ți plac.

Eu: Fumatul, sexul, cititul, băutul, scrisul și statul degeaba. Acesta din urmă parcă cel mai mult. Îl și fac cu succes, de când mă știu. Nu știu nimic mai boem, mai romantic și mai plăcut decât să nu faci nimic. Mă gândesc cu groază la poeți și filosofi, gânditori și compozitori care n-au lăsat nimic în urmă pentru că erau prea ocupați cu creația din interiorul propriilor cutii

craniene, dar n-au notat nimic, pentru că n-aveau nici timp, nici chef. Cred tare în ei și mă identific cu ei.

Eu: Ești razna, e clar. Crezi și-n Moș Crăciun?

Eu: Cred mai mult în Coca-Cola, care l-a inventat. Cred în bătrâni perverși (chiar și îmbrăcați în roșu) cărora le place să ademenească copiii creduli de vârste fragede. Cred în Dumnezeu și-n whisky, mă inspiră religia ortodoxă și lasagna cu carne, mi-e teamă de Diavol și de mine.

Eu: Ți-e teamă de tine?

Eu: Da, mă iubesc, dar mi-e și teamă totodată. Mi-e teamă de societatea asta axată pe consum descrisă perfect de personajul Tyler Durden în *Fight Club* ca obligându-ne să ne luăm joburi pe care le urâm ca să ne cumpărăm lucruri care de fapt nu ne trebuie. Mi-e teamă de McDonald's și de forțele NATO, de internet și de funcția *Send Location* a telefoanelor. Mi-e frică de progresul tehnologiei și cel mai mult mi-e frică de tine.

Eu: Highlite-ul vieții tale?

Eu: Prima partidă de sex. Mă aflam în Amsterdam, la 15 ani, în Red Light District, și am făcut-o la geam, cum se zice, cu o tipă matură și cu forme generoase, care s-a prezentat scurt: Sandra. Eram patru puști de aceeași vârstă, toți virgini și cu foarte puțini bani în buzunare și am întrebat-o dacă ne face discount de grup. A râs. Nu ne-a făcut.

Eu: Și absolut low-ul?

Eu: Discuția asta cu tine, puștiule.